

REBELL

Rebell Rød★Ungdoms avis nummer 2 - 1994 pris 15,-

REBELL

Ikke la deg lure!

Nå har Det Kongelige Norske Arbeiderparti fått i land et forhandlingsresultat. Et resultat som egentlig ikke betyr noen ting. Grunnlaget for forhandlingene var at Norge underkasta seg EU på alle punkter. Men de har nå en gang "fått i land" dette verdiløse forhandlingsresultatet.

Og hva gjør så det Norske Sosial-Demokratiske Arbeider-Parti?

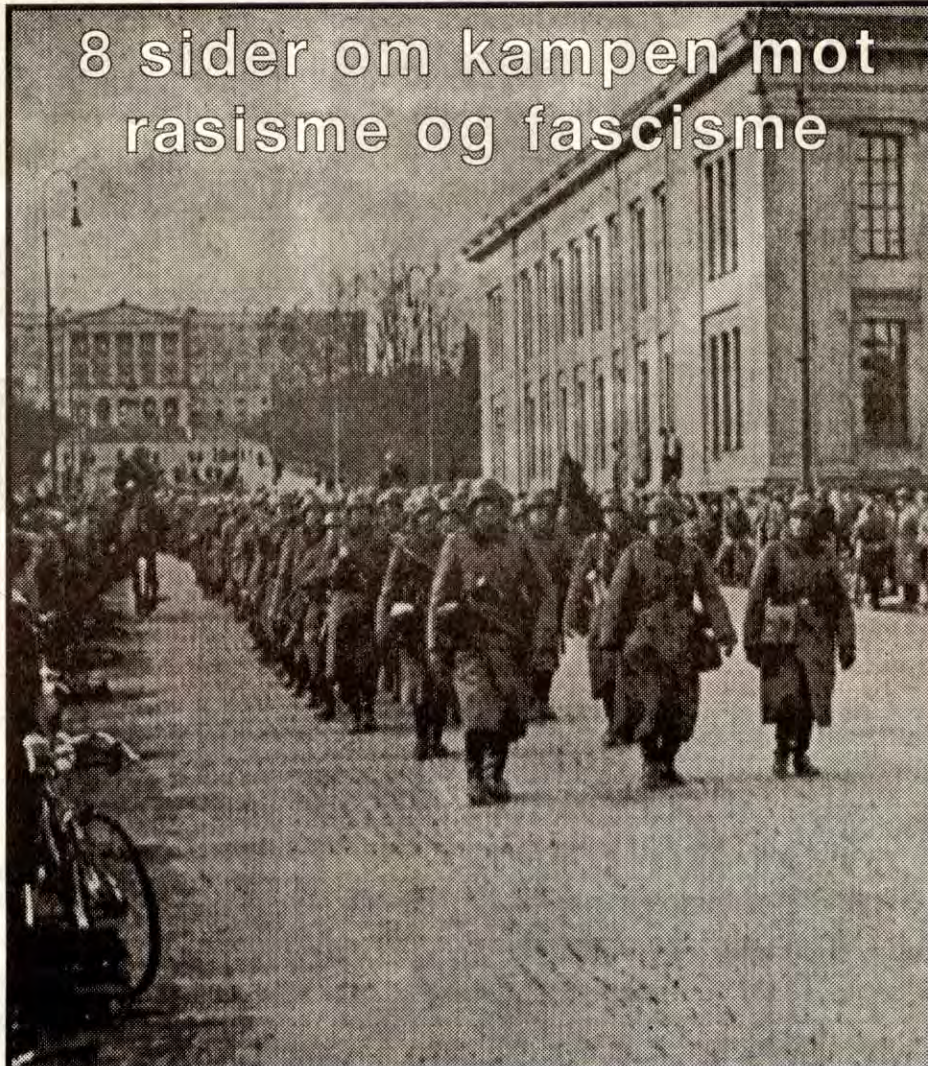
Argumenterer de for det "flotte" forhandlingsresultatet? Nei, de starter en drittstengingskampanje. Ikke mot nei-bevegelsen generelt, men mot de "nasjonalistiske og isolasjonistiske" bønder, og mot Anne Enger Lahnstein. Ikke først og fremst for å vinne folk over på sin side, men for splitte kreftene på nei-sida.

Derfor er det viktig å ikke la seg lure. Vi er ikke enige med alle på nei-sida, det er viktig å innse at vi er kommunister, at SV er borgerlige sosialdemokrater og at Senterpartiet er reaksjonære konservative, og derfor har vi også forskjellige grunner til å slåss mot EU, men vi må ikke bli lurt til å krangle oss i mellom om hva som er den beste grunnen til å være mot Unionen. Sjøl om vi er uenige, i kanskje de fleste politiske spørsmål, så er vi enige om den saken som vil ha mest å si for dette landet, for våre liv og for våre muligheter. Vi er mot den Europeiske Unionen, og vi er mot at Norge skal bli medlem i den.

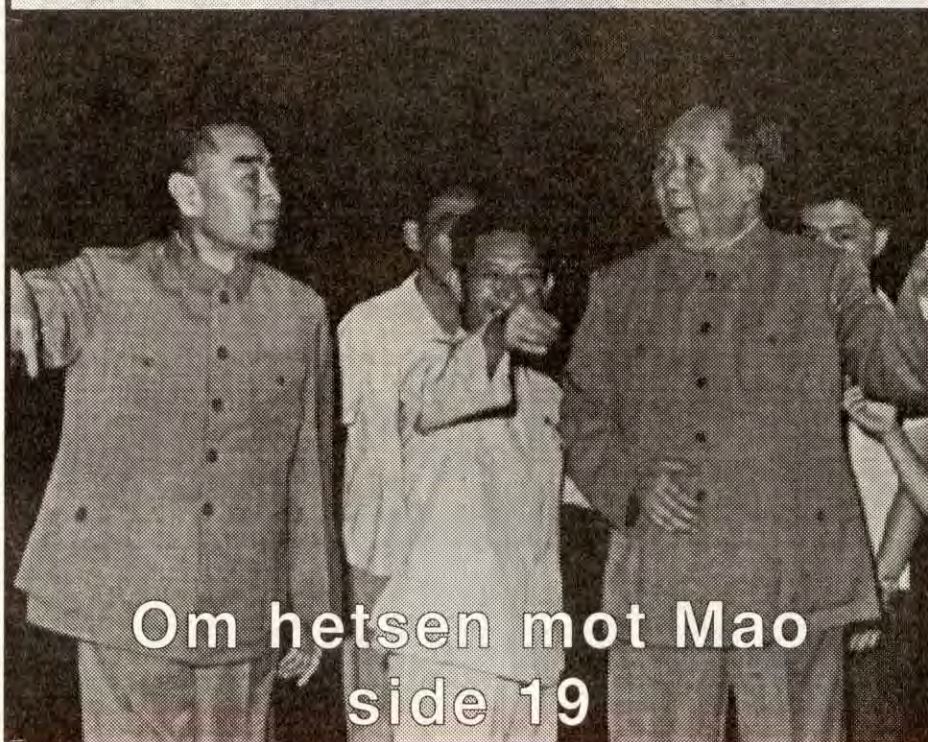
Derfor må vi ikke la sosialdemokratiet lure oss til å bruke tid og krefter på å krangle oss i mellom, vi må ikke la ja-sida få tid til å spre sine løgner uten at vi er der og sier i mot. Det er ikke de andre nei-kreftene som er fienden, i EU-kampen er det først og fremst storkapitalen og regjeringa, som er dens forlengte arm. Og da er det jo ikke noe gæernt at de får ti forskjellige motargumenter, istedenfor ett.

Ikke la deg lure.
Fortsett kampen mot EU og unionismen!

8 sider om kampen mot rasisme og fascisme

Øst-Timor side 8-9

Om hetsen mot Mao
side 19

REBELL

Ansvarlig Utgiver: Jo Ryste

Ansvarlig redaktør: Roger Emanuel Bell

Redaksjon dette nummer: Kaia Storvik Hanssen, Ola Smith-Simonsen, Maren Sæbø, Tor Friestad, Elling Borgersrud og Karl Refstad

Sats: Redaksjonen **Lay-Out og omberekk:** Rebell-artDesign **Repro og Trykk:** A.S/K.S Duplotrykk.

Adresse: Rebell, Gøteborggata8, 0566 Oslo (tlf: 22 37 73 50). **Abbonement:** 75,- pr. 6 nummer. Signerte artikler står for forfatters eget syn, og trenger ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms.

Ettertykk tillatt

EU skaper krig!

Norge må gå inn i EU for å sikre freden, sier ja-sida. Hvorfor det, spør vi. Er det sann at vi må gå inn i EU for at vi ikke skal gå til krig mot andre? Eller er det EU som er problemet? Kan EU gå til krig hvis ikke Norge blir medlem?

Og i så fall mot hvem? Er det sann at EU blir mer fredsskapende hvis Norge blir medlem, eller er det sann at vi bør bli med fordi EU er fredsskapende, av ren og skjær takknemlighet?

Bildet er manipulert

EU FOR FRED?

Johan Jørgen Holst hadde en del utspill om hvorfor EU var så forferdelig fredsskapende, og hvorfor Norge absolutt burde være med. Lørdag 13. november 1993 hadde han en kronikk i Dagbladet. Der forkynte han lykkelig at Europa ikke lenger er delt i to, og at sikkerhet ikke lenger er knyttet til stabilitet mellom Vest og Øst. Han fortsetter sin kronikk med å si at Norge må «skue både framover og utover». I følge Holst vil dette si inn i EU.

De som sitter på toppen i Vestunionen, EUs redskap for å utvikle en felles sikkerhets- og militærpolitikk, har en noe annen framstilling av dette. Jim van Eekelen, som er generalsekretær i Vest Unionen, sier det på denne måten: «Uansett må den framtidige europeiske Unionen på bakgrunn av de vanskeligheter som FN nå møter under utøvelse av sine misjoner og risikoen for at dets beslutningsmekanismer blokkeres, være i stand til å kunne intervenere på egen hånd, såvel innenfor eget kontinent som andre steder hvor dens vitale interesser eller statsborgere er i alvorlig fare.»

EU MOT FRED

Dersom vi oversetter dette til dagligtale, blir det noe sånt som: EU må når som helst og hvor som helst være i stand til å gå inn i et annet land for å beskytte sine egne interesser og statsborgere. De mener med andre ord at krig er en aktuell løsning på mange av problemene

deres.

De som mener at EU er fredsskapende, sier at EU ble oppretta fordi Europa var så ødelagt etter 2. Verdenskrig at de rett og sett ikke orka mer. De var nødt til å finne på noe så de ikke lagde en tredje verdenskrig, og så grunnla de EU. Men var det egentlig sånn det var?

ET LITE TILBAKEBLIKK

Grunnlaget for Det Europeiske Fellesskap var slett ikke ønsket om å skape fred. I bunn lå kull og stålunionen. Da EF ble grunnlagt, lagde de sin egen grunnlov. Romatraktaten ble undertegna i 1957. Og der står det, svart på hvitt: EFs mål er størst mulig profitt, og lavest mulig inflasjon. EU er den eneste unionen i verden som har en slik grunnlov. Til og med USA hadde vett nok til å lage en grunnlov der det står om likhet mellom alle mennesker, og retten til et menneskeverdig liv og slike ting.

Sjøl hevder EU at de ble grunnlagt for å skape fellesskap mellom nasjonene, sikre velstand for vanlige folk og verne om fred og frihet. Men det er ikke det som er deres høyeste mål, det er å tjene mest mulig penger. Og det er ikke vanlige folk som skal tjene mest mulig penger, det er de som har mye fra før.

KONTINUERLIGE BORGERKRIGER...

Men tilbake til EUs fredsskapende rolle. Europeisk Ungdom i Norge har ett slagord som de selv synes er aldeles strålende, nemlig: «Man bomber ikke sine gode naboer og handelspartnere». Her er det to ting det er viktig

å ta for seg. For det første; er det sant at man ikke bomber sine gode naboer og handelspartnere? Og dessuten, hva med dem som ikke er gode naboer og handelspartnere.

I Nord-Irland har det vært krig i mange hundre år. Hva har EU betydd for freden i Nord Irland? I nord-Spania sloss baskerne for frihet og sjølbestemmelse. Der dør det mennesker i trefninger stadig vekk. Hva slags fred har EU skapt for baskerne i Spania? I Italia herjer mafiaen. Alle som prøver å stoppe dem blir fort stoppa sjøl. Hva har EU gjort for å stoppe denne krigen?

ANDRE KRIGER

Frankrike har kriga utenfor sine egne grenser mange ganger siden 1945. De deltar stadig i krigsoperasjoner i gamle kolonier. Det er ikke det jeg vil kalle spesielt fredelig. England har hatt sin Falklandskrig. Hele EU kasta seg som blodtørstige hyener over Irak. Dette er det EU og Europa-bevegelsen kaller fred. De fleste vanlige folk kaller dette krig.

FELLES FORSVARS- OG MILITÆRPOLITIKK

Men selv om de enkelte av EUs medlemmer ikke er spesielt fredelige, er det ikke mange eksempler på at EU som helhet har kriga noe særlig. Og nå skal de føre en felles sikkerhets- og forsvarspolitik. Men dersom vi ser på sitatet til VEU's generalsekretær, Jim van Eekelen, ser det ikke ut til at Festning Europa legger opp til en særskilt fredelig politikk.

Opprinnelig stod det ikke noe om sikkerhets- og utenrikspolitikk i Roma-traktaten. I 1970 kom Davignon rapporten, som ga EF-medlemmene mulighet til en frivillig samordning av denne politikken. Tre år seinere ble landa enige om å konsultere hverandre før de tok standpunkt i utenrikspolitikk. Med EF-pakka i 1987 ble utenriks- og sikkerhetspolitikk satt inn i Roma-traktaten, og ble en offisiell del av EFs politikk. Med Unionen går det enda lenger.

NIKKEDOKKA NORGE

I vanlige EU-saker er det bare EU-kommisjonen som har rett til å stille forslag. I de utenriks- og sikkerhetspolitiske spørsmåla har det fram til nå bare vært medlemslanda som har hatt forslagsrett. Men dette forandres med Unionen. De står i artikkel J.1 stk. 4: «Medlemslandene støtter aktivt og uforbeholdent Unionens utenriks- og sikkerhetspolitikk med grunnlag i en holdning preget av gjensidig lojalitet og solidaritet. De avstår fra enhver handling som strider med unionens interesser, eller som kan skade dens effektivitet som en sammenhengende enhet i internasjonale forbindelser. Rådet påser at disse forbindelsene overholdes.» Dette er en del av EU som Norge har godtatt uten noen spørsmål. Som EU-medlemmer har vi altså ingen mulighet til å drive vår egen utenrikspolitikk, men dette synes den norske regjeringa er greit.

ENIGHET FREMFOR ALT

Tidligere var det slik at en del avgjørelser, deriblant de som dreide seg om EFs utenrikspolitikk måtte fattes med

enstemmighet. Dette prinsippet går de nå bortifra. I Unionstraktaten står det: «Konferansen er enig om, at medlemsstatene med hensyn til rådsavgjørelser, i videst mulig omfang unngår å hindre en enstemmig avgjørelse hvis det er kvalifisert flertall for denne avgjørelsen.» Meninga er at beslutninger om sikkerhets- og utenrikspolitikk stort sett skal treffes som flertallsavgjørelser, men at de enkelte landa skal ha en nødbrems de kan trekke i dersom de er veldig imot en påtenkt beslutning.

DEMOKRATI ER DET DE STØRSTE MENER

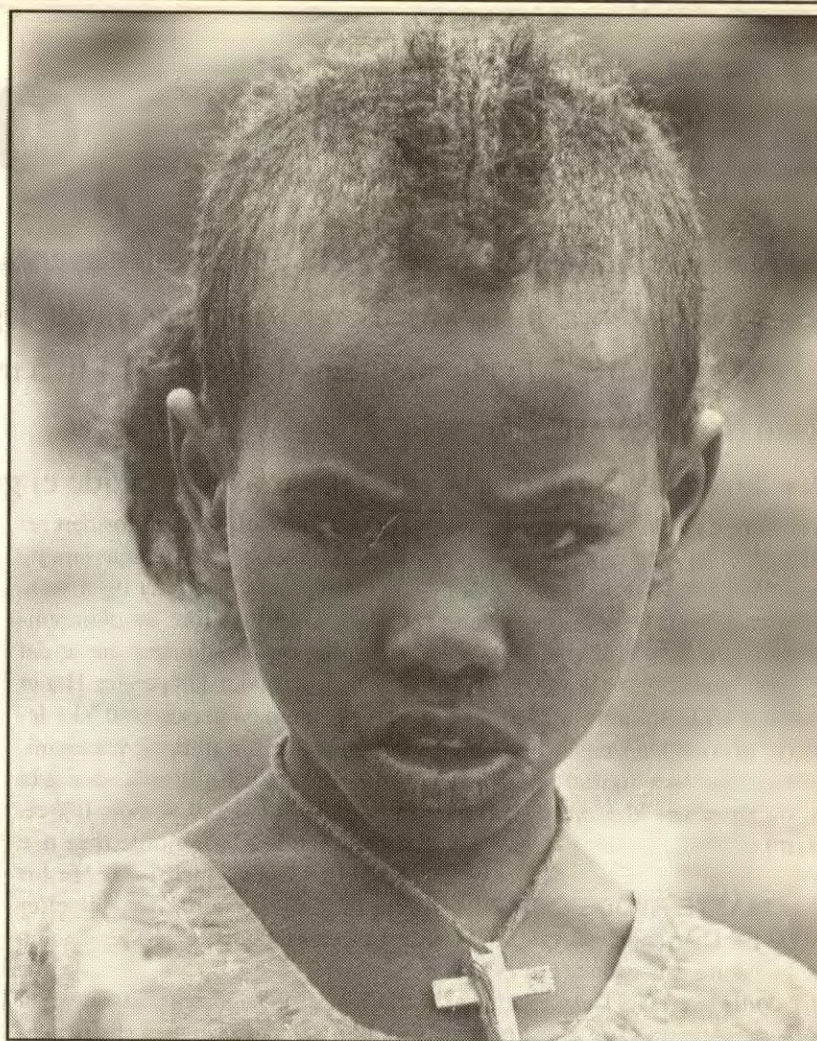
EU satser altså på enighet. Det er et mål at alle skal være enige. Men en konsekvens av dette blir nødvendigvis at de som er i mindretall blir presset av de som er i flertall. Og dersom de største og mektigste er i flertall, er det ikke så vanskelig å tenke seg hvordan utfallet blir.

Pierre de Boissaiieu, som var fransk representant på regjeringskonferansen, sa det samme allerede i 1992. Han minte om at EFs fem største land råder over 80-85% av den militære kapasiteten. «Vil de store la seg blokkere av de andre?» spurte han, og tilføyde: «De små landa må akseptere å være deltakere i en sterk helhet uten systematisk å blokkere beslutningene.»

NORGE ER ET LITE LAND.

Norge er definitivt et lite land. Dersom vi skal bli med i EU forventes det av oss at vi skal godta alt de store landa bestemmer. Dette innebærer en relativt grov innskrenkelse av vår sjølråderett, og det gjør sosialdemokratenes slagord: «Inn for å forandre» helt latterlig. Men det betyr også mer. EUs utenrikspolitikk er nemlig ingen barnelek.

I dag er Norge med i NATO. Jeg er mot NATO. Men NATO er først og fremst en forsvarsallianse, trass i at deres Out og Area klausul gjør det mulig for dem å operere hvor og når de vil. VEU har ingen slik klausul. Men VEU er heller ingen forsvars-

allianse. Deres oppgave er å beskytte EUs interesser, når og der de blir truet. Og det er en stor forskjell.

EN STOR PROFESJONELL EUROPEISK HÆR

I Unionstraktaten står det at VEU's rolle skal styrkes, at VEU skal utvikles til den forsvarsmessige komponent i Unionen og at de skal utarbeide og iverksette de unionsavgjørelser og aksjoner som er av betydning for forsvarsområdet. Frankrike, Tyskland og Nederland har allerede satt ned soldater til en felles hær. Og ute i Europa er det de profesjonelle soldatene som er i vinden. I Belgia har de ikke lenger verneplikt.

MOT HVEM?

En profesjonell hær, som kan settes inn hvor som helst i verden dersom de største landa i EU ønsker det. Dette er en av de tinga Norge sier ja til å være med på dersom vi blir med i EU.

Om interessene trues av at et tredje-verden land nekter å betale utenlandsgjelda si, eller om det er Japan som trækker EU på tærne spiller ingen rolle. Er dette et fredsskapende arbeid som Norge ønsker å delta i?

Verden har allerede nok store blokker som leker verdenspoliti. Vi vil sjøl bestemme i Norge, og vi ønsker at andre lands befolkninger skal ha mulighet til å råde i sitt eget land, enten det ligger i eller utafor EU. Og da er ikke EU som gjerne bruker krig mot andre land som virkemiddel, og som ikke prøver å stoppe væpna konflikter på egen jord bra nok.

KAIA STORVIK HANSSEN

Historia om YLIs død

Tidlig i år vedtok landsstyret i YLI (Yrkesskoleelevenes og Lærlingenes Interesseorganisasjon) at organisasjonen skulle legges ned og at de skulle prøve å få alle medlemsskolene i YLI til å melde seg inn i Neo (Norsk elevorganisasjon).

Den formelle grunnen til vedtaket var at YLI hadde ei gjeld på over

Den enorme gjelda var noe som hadde fått bygge seg opp over flere år, og kom først og fremst av dårlig økonomistyring. Det ble for eksempel arrangert flere konferanser hvert år, mens gjelda bare økte og økte. Ledelsen i YLI tok rett og slett ikke hensyn til at det må være en viss sammenheng mellom utgifter og inntekter, og da er det klart at det må gå gærent til slutt.

MÅTTE RYDDE OPP

I 1992 ble Dag Thoresen valgt til leder, han innså at noe måtte gjøres hvis YLI skulle overleve. Derfor satte det nye sentralstyret i gang med kraftige innsparinger og opprydding i regnskapet. De valgte også en økonomiansvarlig som tydeligvis hadde god greie på regnskapsføring. Og da så det ut til at det ble mer orden i økonomien.

Neste periode blir samme person valgt til økonomiansvarlig, og dermed skulle alt ligge til rette for en bedring i den økonomiske situasjonen. Men den nye lederen, Sigrun Torbo, var tydeligvis ikke en like ryddig person. Det ble blant annet kjøpt inn nye stempler til en pris på tusen kroner stykket (men noe så viktig må man jo bruke litt penger på).

DEN STORE OVERRASKELSEN

Men den store overraskelsen kom like før jula 1993. Da kom revisorrapporten for året før. Der sto det at gjelda til YLI var oppe i 1,4 millioner kroner (1 400 000,-). Dette hadde

økonomiansvarlig ikke informert resten av ledelsen om. I den samme revisorrapporten skal det også være ganske kraftig kritikk av økonomiansvarlig, og antydninger om at det kan ha vært underslått penger. Her er det snakk om en person som YLI-ledelsen hadde stor tiltro til. Økonomiansvarlig ble, naturlig nok, sparka ut av organisasjonen på et møte like etterpå, men ledelsen gjorde ikke noe for følge saken videre, den ble for eksempel ikke politianmeldt eller krevd etterforska.

Nå burde sjølsagt sentralstyret i YLI jobba som noen svin for å skaffe penger, skjære ned utgiftene, ordne nedbetalingsavtaler, og betale ned gjelda. Men hva skjer?

Ingenting!

Folk både i og utenfor YLI mener at det var flere muligheter for å skaffe penger, som ikke en gang ble forsøkt. De kunne skjært ned kontorutgiftene til et minimum og flytta til et mindre kontor, det var mulig å kontakte kreditorene (dem de skylder penger) for å starte gjeldsforhandlinger, de kunne tatt kontakt med fagforeningene og søkt om penger derfra, før har YLI hatt et nært samarbeid med flere fagforeninger, og de kunne tatt kontakt med LO for å få støtte fra dem. Men ikke noe av dette ble gjort.

SIGRUN + NEO = SANT

Hva kan den lave interessen for å redde økonomien komme av? «Ondtunger» hevder at grunnen er YLI-le-

der Sigrun Torbos nære kontakt med toppene i Norsk elevorganisasjon (Neo). Sigrun Torbo skal også flere ganger etter opprettelsen av Neo, ha sagt at dette var den eneste elevorganisasjonen som ville overleve. (Nå kan det jo dessverre virke som hun får rett, men noen har nok pusha på litt mer enn andre.) Og det er ingen hemmelighet at Sigrun Torbo har samarbeida nært med, og blitt kraftig påvirket av toppene i Neo og den politiske bevegelsen rundt den, SUAUF (se faktaboks). En bevegelse hun nå tydeligvis er laaangt inne i.

«GA BORT» KONTOR

Det hele begynte da Neo var nystarta og veldig lite, ikke noe særlig mer enn et styre. Det hadde seg nemlig sånn at Neo trengte et sted å være, og hva kunne være mer naturlig enn at deres gode venn Sigrun Torbo straks stiller opp og tilbyr dem deler av YLI-kontoret som kontor og møtelokale. Problemet var bare at Oslo YLI, som hadde brukt denne plassen før Neo fikk den, ikke var blitt spurt om det var greit at deres plass ble gitt bort.

De neste månedene er det åpenbart endel kontakt mellom Neo-ledelsen og Sigrun Torbo, men det er vanskelig å vite hva som har skjedd. Derfor hopper vi nå litt framover i tida, og havner nok engang ved juletider 1993.

MUNNKURV

Da den skjebnesvangre rapporten om YLIs økonomi havnet hos Sigrun Torbo, ble det straks innkalt til et møte i arbeidsutvalget til YLIs sentralstyre. På dette møtet ble situasjonen lagt

en million kroner, men det er nok ikke hele sannheten. Historia om nedleggelsen av YLI er full av løgner, bedrageri og kriminelle handlinger.

Bildet: Tidligere YLI-diktator Sigrun Torbo

fram for medlemmene i arbeidsutvalget, men det ble ikke bestemt å gi beskjed til resten av sentralstyret, til landsstyret eller dis-triktsutvalgene. Sigrun Torbo skal også ha pålagt medlemmene i arbeidsutvalget taushetsplikt når det gjaldt den økonomiske situasjonen. Så skolene, hvor flesteparten av medlemmene befinner seg, har så og si ikke fått vite noe.

ULOVLIG NEDLEGGELSE

Like over jul var det klart for årets første landsstyremøte, og her møtte landsstyrrerrepresentantene opp og var totalt uforberedt på hva som skulle skje. Først får de sannheten om økonomien slengt i trynet, så må de, på et par dager, ta stilling til et forslag fra arbeidsutvalget (les Sigrun Torbo), som går ut på å gi opp hele YLI-prosjektet, legge ned organisasjonen og gå inn i Neo. Dette er en operasjon som er forbudt i følge lovene til YLI, så i stedet ordna de det på en litt annen måte: Landsstyret trakk seg, med noen få unntak, og oppfordret alle medlemsskolene til å melde seg inn i Neo. Sigrun Torbo skal også ha påstått at YLI skulle trekkes for skifteretten for bli slått konkurs. Dette kan

hun umulig ha undersøkt, det koster nemlig 20 000 kroner å begjære seg konkurs, og så mye penger hadde ikke YLI.

Det må også nevnes at flere sentralstyremedlemmer i YLI ble «tilbudt» plasser i Neo sitt sentralstyre, og at det allerede før avstemningene ble delt ut invitasjoner til en felles landsstyrefest for Neo og YLI. Alt dette skjedde uten at medlemmene i verken YLI eller Neo visste noenting. Det mest sjokkerende med historia om nedleggelsen av YLI, er ikke den dårlige økonomistyringa og den hårreisende høye gjelda, sjøl om dette er ille nok. Denne historia viser oss hvordan medlemmene i en organisasjon ikke skal behandles. Det er helt utilgivelig når en organisasjon er på randen av konkurs, og medlemmene ikke får beskjed, enda verre var det at YLI ble lagt ned uten at medlemmene verken fikk vite noe om at det skjedde eller om grunnen til det. Det hele blir ikke noe særlig bedre av at medlemmene enda ikke har fått ordentlig beskjed om hva som har foregått.

TOR FRIESTAD

INNHold

LEDER
Av Solveig Aamdal **2-3**

STATEN, DEG - OG OSS?
Av Audun Orstad og Nils-Åge Libæk **4-9**

ENDRINGER I VELFERDSSTATEN
Av Siri Jonson **10-13**

PÅ TIDE MED SEKSTIMERSDAGEN
Av Johan Petter Andreassen **14-17**

DE VISSTE ALT - OG HVA VET VI?
Av Birgit Thun Paelson **18-19**

MADISME PÅ KURDISK
Av Ansgar Ask **20-23**

MER OM KARI OG RONNY
Av Kjersti Rahne **24-25**

ØST-EUROPAS ØKONOMI I FORANDRING
Av Hanne Hofbauer og Andreas Kumlooy **26-29**

EN EKSPLOSIV KOKTAIL I ØST
Av Pål Steigun **30-31**

SJØLRADERETT OG ALLIANSER
Av Vidar Haugen **32-35**

REFORM 94
Av Solveig Aamdal **36-38**

DEBATT
Av Magnus Børnhaugen **39**

BLAD / FORVALTNINGSORGAN, RETURADRESS: RØD FANE, GATEADRESSE: B, 0558 DÅLØ

NYTT Røde Fane I SALG NÅ!

TIDSSKRIFT FOR ARBEIDSTILK. TEOR OG DEBAT NR. 1, 1994, KR 40

Staten, deg og meg

Hva skjer med velferdsstaten?

Øst-Europa i forandring

Madisme på kurdiske

Når gutta i AUF har prata sammen..

AUF skryter av å være Norges største ungdomsorganisasjon. Det de ikke skryter så mye av, er at de også er Norges styggeste når det gjelder politiske metoder. Dere skal nå få servert en historie om elevorganisasjonen NGS og et par sleipe fisker fra AUF.

NOEN HAR PRATET SAMMEN
Når noe skulle bestemmes i Arbeiderpartiet på 50-tallet, var det alltid «noen som hadde snakket sammen». Dette er en tradisjon dagens AUFe holder i hevd med stolthet. Det er jo så mye greiere når man ordner opp i spørsmålene to og to eller tre og tre. Tenk så vanskelig det skulle blitt hvis alle skulle være med og bestemme. Nei demokrati - det er litt for strevsomt.

Demokrati blir nesten enda mer strevsomt utenfor AUF - i de partipolitisk uavhengige oranisasjonene. Der er det dessuten så mange rare meninger. Nei, hvorfor skal det være demokrati når AUF kan bestemme? Bare se på EU-kampen. Lederen i UMEU er AUFe, men tenk, det er jo lederen i Europeisk Ungdom også.

Nå må det i sannhetens navn nevnes at det ikke er i EU-kampen AUF først og fremst har lekt seg med andre organisasjoner, men derimot i skolepolitikken har det gått ganske hett for seg. Når det gjelder maktkampen i NGS (Norges Gymnasiastsamband), er det gjerne Unge Høyre som blir hengt ut som de slemme, men vi som har hørt om de to sleipe fiskene vi veit bedre.

NGS OG TO FISKE
For at det ikke skal være noen uklarheter om hva og hvem vi snakker om, er det greit om vi forklarer litt om NGS og setter navn på fiskene. Norges Gymnasiastsamband var inntil høsten -93 den eneste elevorganisasjonen for elever på almenfag. Det er en organisasjon som siden -70-tallet har vært preget av rå maktkamp mellom de partipolitiske ungdomsorganisasjonene. Unge Høyre og AUF har vært i særstilling, Unge Høyre har hatt makta nesten sammenhengende siden -76 og AUF har gjort sitt for å overta makta. Kamp for elevenes interesser har blitt overlatt til en og annen idealist som har forvilla seg inn i organisasjonen.

LA OSS NÅ SE PÅ FISKE VÅRE:
Bjørn-Jarle er tjue år, han har vært medlem i AUF leeeenge og håper på

en karriere i Arbeiderpartiet, ellers kan det nevnes at han er flink til å «fikse seg» penger både fra egen og andres lomme.

Trond G. er noen-og-tjue år, han er en kjekk, snill og grei sosialdemokratisk trønder, han har vært medlem i AUF lenge nok til å bli leder, og har sikret seg en karriere i Arbeiderpartiet hvis Norge sier nei til EU.

En liten merknad til må vi få komme med før vi fortsetter, og det er at vi på ingen måte ønsker å idyllisere forholdene i NGS eller skape sydebukker. NGS på topplan har lenge handlet, og handler fortsatt om kjøp og salg. Vi vil bare vise at noen er flinkere i dette enn andre - omtrent som bruktbilselgere.

BJØRN-JARLE
Bjørn-Jarle har en lang merittliste i NGS, så alt får ikke plass her. Det hele begynte i 1990. I følge sikre kilder, solgte han dengang noen AUF-stemmer til Unge Høyre for å få lov til å bli nestleder i NGS Oslo. Der lærte han seg straks kunsten å fraksjonere på lumskeste vis. I 1992 avanserte han til sentralstyret, selv om han var sterkt mislikt i den radikale fraksjonen. Grunnen til at han kom inn, var at «de radikale» pampene mente at de radikale trengte noen som kunne fraksjonere. Her må det bemerkes at «de radikale» satt med makta i NGS fra landsmøtet i 1991 til landsmøtet i 1993.

Under et døgn etter at han ble valgt begynte han å lage «avtaler» for kjøp og salg av posisjoner. Han ville selge nestlederstillingen i sentralstyret til

de moderate for å forhindre at det blei en for radikal nestleder. For radikal er alt som er til venstre for AUF. Den

resten av den radikale fraksjonen var uenige med lille Bjørn-Jarle, men Bjørn-Jarle ga ikke opp av den grunn.

Ingen var så gode til å fraksjonere som Bjørn-Jarle. Han ringte til skoler og fiksa valg så de rette folka fikk stemmerett på årsmøter og landsmøter. Var det nødvendig å forfalske en underskrift, var heller ikke det umulig. Til tross for Bjørn-Jarles iherdige fraksjonering tok Unge Høyre tilbake makta på landsmøtet i 1993, men da resten av sentralstyret gikk av og begynte og jobbe i andre organisasjoner, fortsatte Bjørn-Jarle å leke i NGS. Han fiksa seg kjapt en plass i interimstyret i NGS Oslo, og så var han «back in business». Bjørn-Jarle synes det ikke var noe problem at han jobba i *elevorganisasjonen*, sjøl om han hadde slutta å være elev for ett år siden.

TROND G.
Trond G. har ingen lang karriere i NGS, men har derimot enkelte gjestepptredener det er verdt å merke seg. Venner av Trond G. har sagt at han egentlig driter i skolepolitikk og NGS, men dette gjelder selvsagt ikke når Trond G. kan bruke NGS til å mele sin egen kake.

I mars 1992 fikk Trond være ordstyrer på NGS-landsmøtet. Offisielt skal men da passe på at landsmøtet blir gjennomført på skikkelig vis, men i virkeligheten betyr at man er med for å fraksjonere i kulissene, og det gjorde Trond G. til gagns. Det var viktig å styrke AUF sin posisjon, mente AUFe, og Trond G. er jo slik en sjarmerende fyr.

Som kjent var det om høsten 1992 at Trond G. ble leder i AUF, og NGS-landsmøtet var en god anledning for ham til å treffe AUFe fra hele

Norge. Under landsmøtet fikk han den gode ideen å bruke NGS for å kartlegge EF-motstanden i AUF. Det eneste han trengte, fant han ut, var å få inn en av sine tro tjenere i en sentral posisjon i sentralstyret. Da de fikk høre om den tanken, ble mange i den radikale fraksjonen så forbanna at Trond G. fant ut at det ikke var så lurt likevel.

Etter dette brydde ikke Trond G. seg så mye om NGS på en lang lang stund. Det er jo gjerne sånn at har du driti deg ut en gang, så tar det en stund før du prøver igjen.

LANDSMØTE FOR ALLE PENGA
Til tross for sine nederlag i -92 og -93 skulle Bjørn-Jarle og Trond få oppleve et strålende come-back i -94. Etter at mange radikale og endel andre brøyt ut av NGS sommeren -93 og startet NEO (Norsk Elevorganisasjon), så var det plutselig ikke så mange «radikale» eller radikale å leke fraksjonering med lenger. Bjørn-Jarle følte seg sikkert litt ensom etter hvert, særlig etter at han ikke fikk sitte i interimstyret i Oslo lenger, så da fikset han seg en plass i valgkomiteen til NGS.

Før landsmøtet i -94 så de ut til at Unge Høyre hadde full kontroll, slik de pleide å ha i NGS i «gode gamle dager». Til Høyrepampenes forskrekkelse la Bjørn-Jarle inn en formidabel sluttspurt. Her skulle ingen gi seg uten kamp. Siden Unge Høyre-foka synes det var pinlig at så mange skoler hadde meldt seg ut av NGS, ville de gjerne ha et så stort landsmøte som mulig. Dette gjorde at Bjørn-Jarle blant annet fikk fiksa delegatstatus til delegater fra ikke-medlemsskoler. Dette er en praksis som kan virke spesiell for noen, men ikke i NGS, der er ingenting for spesielt hvis bare Unge Høyre og AUF kan tjene på det.

NGS var på landsmøtet en svak organisasjon, noen vil si at den var døende. Likefullt var Unge Høyre interessert i å beholde makta, og ingenting så ut til å hindre dem. Unge Høyre var sikre på at de hadde kontrollen, Bjørn-Jarle trodde han hadde oversikt over situasjonen, da plutselig Trond G. fant ut at han ville bestemme.

LITT TRUSLER HJELPER GODT PÅ
Noen har sagt at man kommer langt med et smil, men at man kommer enda lenger med et smil og en revolver. I NGS kommer man langt hvis man har sikret seg flertall i salen, men man kommer enda lenger hvis man bruker skitne knep og trusler. Siden Trond G. og de andre AUF-pampene ville enda lenger, brukte de skitne knep og trusler.

Den siste natta på landsmøtet, bare få timer før ledervalget som skulle være tidlig på morgenen, la AUF fram sitt krav: De ville ha Bjørn-Jarle som le-

der. Hvis de ikke fikk det skulle de trekke ut alle AUFe fra NGS, sånn at det ville bli umulig for Unge Høyre å drive organisasjonen videre aleine. Nå kunne selvsagt Unge Høyre ødelagt AUF sine planer ved å rope dem for alle på landsmøtet, men siden Unge Høyre-folka er vant til at den som er slemmest vinner, innså de at de hadde tapt og gikk med på Trond G. sitt krav - Bjørn-Jarle skulle bli leder i NGS.

Små formaliteter som at Bjørn-Jarle aldri hadde meldt sitt kandidatur for valgkomiteen som han sjøl satt i og at han antagligvis ikke var valgbar, var det ingen som brydde seg om. Mange mener at Bjørn-Jarle faktisk aldri hadde tenkt til å stille, men sikre kilder sier at han forandret mening da Trond G. fortalte han at han ellers kunne glemme en videre karriere i Arbeiderpartiet.

SNIPP, SNAPP, SNUTE...
Bjørn-Jarle ble (to år etter at han slutta på skolen) valgt til leder i elevorganisasjonen NGS ved akklamasjon, uten å ha vist seg på talerstolen på landsmøtet. Dette forvirret mange av delegatene så mye at de krevde at ledervalget skulle taes omigjen. 45 stemte mot dette forslaget, 41 stemte for. Elevorganisasjonen hadde hatt valg ved akklamasjon hvor halvparten ikke klappa. Nå kan endelig Trond G. få styre NGS gjennom sin mario-nett Bjørn-Jarle, og Gudmund Hernes blir sikkert glad for å ha fått slike gode samarbeidspartnere i «elev»organisasjonen.

SISTE NYTT
Mange synes at AUF altfor lett fikk igjennom sine sleipe krav overfor Unge Høyre. Mange synes også det var rart at Unge Høyre ga seg så lett. Det er også rart at så og si ingen Unge Høyre-folk har villet snakke om saken i ettertid. Dette blir allikevel ikke så rart hvis man tror på de ryktene som har begynt å gå, nemlig at NGS ikke hadde fått statsstøtte hvis det ikke hadde blitt en AUF-leder. Hvis dette er riktig, viser det at Gudmund Hernes er villig til å gå langt for å skaffe seg støtte til sin maltraktering av den videregående skolen gjennom Reform -94.

Det hører også med til historien at enkelte sier at Trond G. angrer sine handlinger. Han trodde han gjorde noe lurt, men nå er han ikke sikker lenger. Han skjønner ikke hvorfor han handlet slik han gjorde, og hevder at det var et spontan og lite gjennomtenkt opplegg. Vi tipper at stakkars Trond G. bare var litt sjuk i gjerningsøyeblikket - maktsjuk!

KIM BREMANGER

Over: Leder i AUF, Trond Giske!

En okkupasjonsmakt med økonomisk framgang

Indonesia et av de vellykka NIC-landa i sørøst-Asia (NIC New Industrialized Countries). For mange er landet et bevis på at det er mulig å utvikle seg ut av fattigdommen. Indonesia har hatt en høy økonomisk vekst de siste tiårene, og jo mer BNP øker, jo mer vellykka er et land sett utfra kapitalistisk ståsted.

I likhet med et langstrakt land i Nord-Europa, bygger Indonesia mye av sin økonomi på oljeinntekter. Men sjøl om det er økonomisk vekst i landet Indonesia, betyr ikke dette nødvendigvis at folk i Indonesia lever herrens glade dager. Som i mange andre land i 3. verden er det et lite toppsjikt som skummer fløten - i Indonesia er det først og fremst General Suharto og hans familie som står bak dette.

Indonesia er en regional stormakt, og som andre stormakter tar de seg gjerne friheter i sine umiddelbare omgivelser. Dette har ikke minst det lille nabolandet Øst-Timor fått merke. 7. desember 1975 invaderte Indonesia, da hadde Øst-Timor vært erklært fritt fra Portugals kolonivelde i ni - 9 - dager. Den provisoriske regjeringa måtte rømme landet, og etter kort tid hadde Indonesiske styrker overtatt kontrollen over landet. Dette skjedde uten at den vestlige verden så mye som lettet på et øyebryn.

HUMANITÆR INVASJON

Den offisielle begrunnelsen for invasjonen var at Øst-Timor var et så lite land at det ikke hadde noen mulighet for et selvstendig økonomisk liv, derfor var det til det beste for øst-tim-

oreserne at landet deres ble innlemmet som den 27. provinsen i Indonesia. Dette var et argument blant annet Australia var svært interessert i å godta. Øst-Timor ligger bare noen hundre kilometer nord for Australia, og et godt forhold til Indonesia er viktig for australske myndigheter.

OLJEFUNN HJELPER

Noe som forsterket Australias tillit til Indonesias argumenter var uten tvil funnene av olje i Timorsjøen 1985. Timorsjøen er havområdet som ligger mellom Timor og Australia, og oljefunnene der har vært omfattende. I beste imperialistiske tradisjon forhandlet Australia og Indonesia fram og tilbake om utnyttelsen av disse ressursene, uten å ta hensyn til hvem som hadde eiendomsretten.

At okkupasjonsmakten Indonesia gjorde dette burde ikke overraske noen, og at Australia kunne gjøre dette uten at den vestlige verden reagerte, er bare et av mange eksempler på hvordan det rike nord lukker øynene når noe ubehagelig, men etter deres målestokk nødvendig, skjer.

Okkupasjonen av Øst-Timor har vært og er fortsatt en av historiens mest

blodige. Man regner med at omtrent 200 000 timoresere har blitt drept i løpet av de nesten 20 åra okkupasjonen har vart. Dette utgjør en tredjedel av befolkninga. Vilkaarlige arrestasjoner, tortur og drap er som i andre okkuperte land en del av hverdagen til folk på Øst-Timor.

ET LUKKET LAND

Siden 1975 har Øst-Timor vært praktisk talt stengt for utenomverdenen, svært få journalister har klart å komme seg inn i landet, og enda færre har faktisk klart å komme seg ut igjen. Vestlige journalister som har vært inne de siste åra kan fortelle om en befolkning som er livredde for å snakke med fremmede og som helst ikke diskuterer politikk med andre enn den nærmeste familien. Likefullt har frigjøringsbevegelsen FRETILIN massiv støtte blant folk.

FRETILIN (Den revolusjonære fronten for Øst-timors uavhengighet) blei opprinnelig danna som et politisk parti i 1974, da Portugals kolonivelde begynte å smuldre bort som en følge av at diktatoren blei kasta. Utenlandske observatører som oppholdt seg i landet mener at FRETILIN hadde en oppslutning på omtrent 60%. Etter

Til venstre: General Suharto, presidenten i Indonesia

Nede til venstre: Geriljasoldater fra frigjøringsfronten FRETILIN i Øst-Timor

kort tid dannet de en provisorisk regjering og erklærte Øst-Timor for å være en selvstendig stat, så kom invasjonen.

VÆPNA MOTSTAND

I dag er FRETILIN en frigjøringsorganisasjon. På 80-tallet var det også en ganske sterk geriljabevegelse, men i dag er det svært få soldater igjen - antagelser går på at det er så få som er par hundre, men sannsynligvis er de en del fler. Den væpna kampen har en viktig symboleffekt for folk på Øst-Timor. De færreste har oppgitt kampen for sjølstendighet, og mange jobber i det skjulte for å støtte motstandsbevegelsen. FRETILINs militære leder Xanana Gusmao sitter for tiden i indonesisk fengsel, men dette har ikke tatt fra folk motet, sjøl om det nok har svekket FRETILIN.

FRETILIN jobber aktivt internasjonalt, og har helt siden invasjonen hatt folk i eksil som har jobbet for å få gjennomslag for Øst-Timors sak i FN og andre internasjonale organer. De har også gode kontakter med demokratibevegelsen i Indonesia som slåss mot general Suhartos diktatur.

SUHARTOS "DEMOKRATI"

General Suharto kom til makta ved et kupp i 1965, men åpnet for et skinn-demokrati i 1973. Mange vestlige land kaller Indonesia for et demokrati, men det er bare partier organisert av myndighetene som er lovlig. Stats-tjenestemenn har ikke lov til å være medlemmer av andre partier enn regjeringspartiet, kommunistpartiet er forbudt og presidenten kan, hvis han vil, oppløse alle partier som ikke har en medlemsmasse på mer enn en tredjedel av landets befolkning.

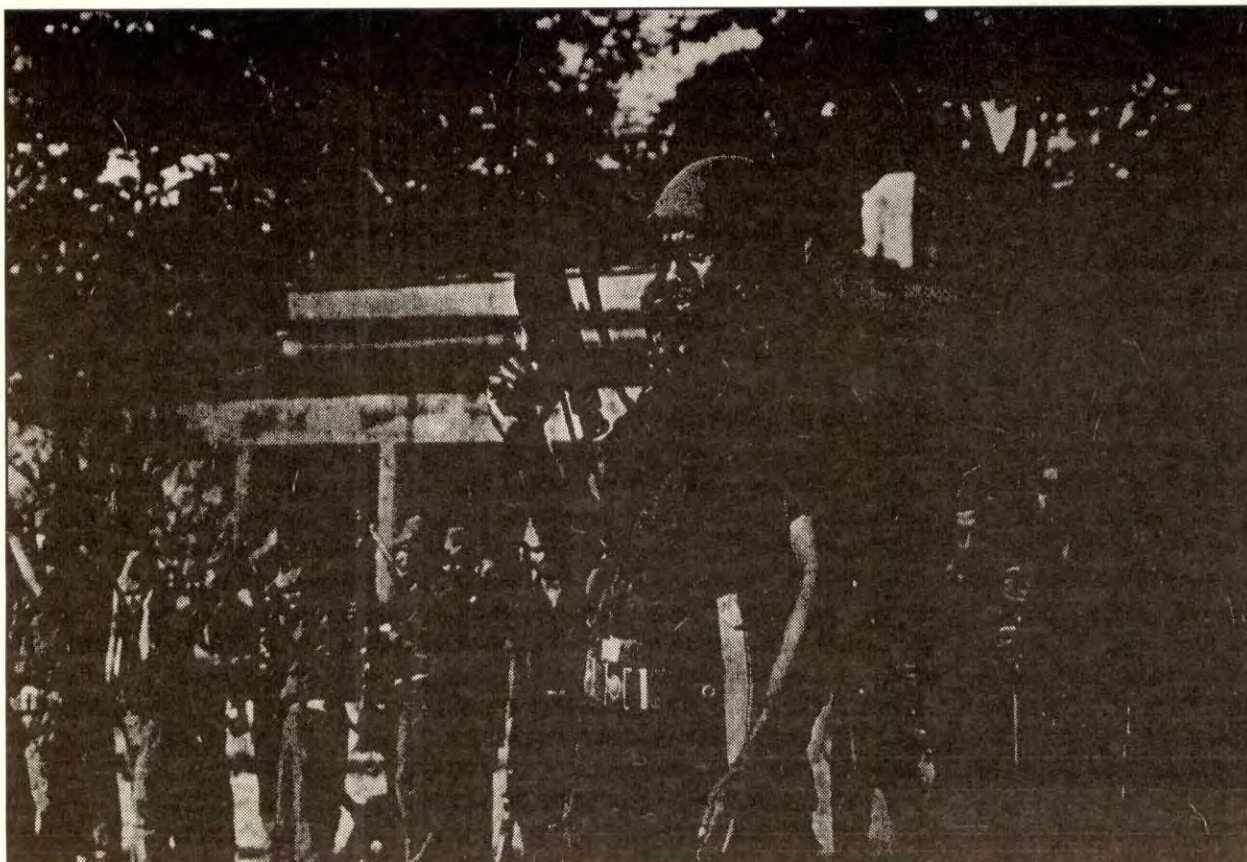
Dette er i svært korte trekk Indonesia - et av de mest vellykka landa i sørøst-Asia - et bevis på at det er mulig for land i 3. verden å utvikle seg vekk fra fattigdommen, og ha både demokratiske valg og økonomisk vekst. I 1990 var Indonesia innehaver av to heller tvilsomme fjerdeplasser. Dette var i konkurransen om hvilket 3. verden-land som hadde størst utenlandsgjeld, og hvilket land som fikk størst bistand utenfra. Når det gjelder å utslutte et annets land befolkning, kommer Indonesia på en ubestridt førsteplass, med sitt engasjement i Øst-Timor.

Norge som fo

«Fridomskjempe Norge
ho flyg opp som ei løve,
men dett ned som ei
skinnfell når ho blir sett
på prøve.»

Dette er åpningslinjene i en sang som Arnljot Eggen skreiv for rundt 20 år sida, men det er fortsatt en treffende beskrivelse av norsk utenrikspolitikk.

Norge vil gjerne framstå som landet hvor alt er snilt og demokratisk, og som gjerne vil at alle andre også skal være snille og demokratiske. Vi er det landet i verden som gir mest i u-hjelp regna pr. innbygger, det var i Oslo grunnlaget for fred mellom Israel og Palestina ble lagt og til Jugoslavia

Over: Over 200 000 mennesker har blitt drept i Øst-Timor siden 1975

Øst-Timor er en del av en liten øy som ligger noen hundre kilometer nord for Australia. Landet er med sine knappe 15 000 kv. km. på størrelse med Buskerud fylke, og de ca. 650 000 innbyggerne tilhører i all hovedsak folkeslaget Maubere. Dette er i korte trekk Øst-Timor.

Fram til 1975 var Øst-Timor portugisisk koloni. 28. november ble Øst-Timor erklært selvstendig. 7. desember 1975 ble Øst-Timor invadert av Indonesia, og har de siste 19 årene vært okkupert, eller som indonesiske myndigheter liker å si det «vært innlemmet i Indonesia». «Innlemmelsen» har ikke gått fredelig for seg, derfor er fortsatt 15 000 indonesiske soldater stasjonert på Øst-Timor. Dette er i korte trekk Øst-Timors nyere historie.

PAVEBESØK VIKTIGERE

I løpet av disse 19 årene har oppmerksomheten rundt Øst-Timor vært fra minimal til totalt fraværende. Det sier litt at NTB (Norsk Telegrambyrå) fra 1975-90 kun hadde 17 meldinger om Øst-Timor. Av disse 17 handlet 4 om pavebesøk og ingen om invasjonen.

Hva er det som nå har fått norske og internasjonale media til å snu så totalt? I løpet av de siste tre månedene har flere store og små aviser hatt oppslag om Øst-Timor, og dette er ikke bare i Norge men også i resten av Skandinavia og i store aviser som Englands The Independent.

De fleste av disse opslagene har i hovedsak handlet om den grusomme nedslaktinga som den øst-timoresiske befolkninga har vært utsatt for. Kritikken er først og fremst retta mot Indonesia, og det internasjonale samfunnets snart 20-årige stillhet blir nevnt som en bi-sak.

PLUTSELIG SPENNENDE

Det interessante med disse oppslagene, er at så og si samtlige har kommet etter at Dokumentarprogrammet «Death of a Nation» har blitt vist på TV i de respektive landene. Noen - som Sosialistisk Ungdoms «Rødt Press» har laget hele artikler som programreferat fra TV'n, mens andre har vært litt mer sofistikerte. The Independent har for eksempel et stort oppslag på opplevelsene til en av sine egne journalister som var der i 1991.

«Death of a Nation» er en film laget av blant annet den engelske journalisten John Pilger. Sammen med tre andre oppholdt han seg illegalt i Øst-Timor før jula 1993, og filmen er blitt et sterkt vitnesbyrd om det timoresiske folkets skjebne. Det har blitt en film som forsøker å vekke vestlige media, men gjør den det?

HVORFOR IKKE FØR

I Norge har flere aviser og tidsskrifter laget oppslag om hvor fælt det er i Øst-Timor. Flere har også trukket fram en heller tvilsom avtale Norge har med den indonesiske regjeringa - dette har blitt framstilt som en avsløring og en pangnyhet. Det er bare det at denne avsløringa kom som NTB-

Verden er full av kriger. Det vil si: Den tredje verden er full av kriger. Europa har krigen i Jugoslavia, resten er egentlig ikke så spennende. De siste 19 åra har Øst-Timor vært okkupert, og tradisjonen tro har ingen brydd seg nevneverdig, før nå.

melding i september i fjor, men da var det nesten ingen som slo det opp, for da var det ingen som brydde seg om Øst-Timor.

En ting er sikkert; vestlige journalister skriver ikke om Øst-Timor fordi de så inderlig gjerne vil ha en slutt på Indonesias okkupasjon. De skriver om det fordi det er salgbart. Nedslakting av mennesker, tortur, voldtekt og krig gjør seg godt når opplagstallene skal sikres.

Hvis det bare er John Pilgers film som har skapt Øst-Timor-boomen, så vil det hele snart gå over. Øst-Timor vil falle like raskt ut av nyhetsbildet som borgerkrigen i Angola (hvor det dør langt flere enn i tidligere Jugoslavia) og freden i Eritrea. Men det finnes også en mulighet for at Øst-Timor kan forbli i nyhetsbildet en stund framover, og det er det flere grunner til.

PENGER - SOM VANLIG

USA spiller også her en sentral rolle. Som kjent er Indonesia en vekst-økonomi - som USA gjerne vil ha større kontroll med. En mulighet er da å bruke Øst-Timor-spørsmålet. Igjen kan USA framstå som de svakes forsvarer, og glemt er det at mye av våpnene Indonesia bruker kommer fra - nettopp USA.

En annen stormakt i dette området er Australia. Australia har lenge hengt i de utenrikspolitiske skjørtene til Uncle Sam, men har i det siste markert seg uenig i en del saker. Australia jobber med å få en sjølstendig

utenrikspolitikk, og dette er en politikk som ikke alltid passer de høye herrer i Washington.

Australia var det første landet som anerkjente Indonesias okkupasjon av Øst-Timor, og har siden 1986, brutt opp til flere internasjonale avtaler for å få muligheten til å utvinne oljen i havområdene utenfor Øst-Timor. USA kan nå slå to fluer i en smekk hvis de bruker Øst-Timor saken til å presse Indonesia, og samtidig henger ut Australia for deres utnyttning av situasjonen.

HÅNDPLUKKETE NYHETER

Skjebnen til folket på Øst-Timor er tragisk. Det er sant og visst. Kanskje ennå mer tragisk er det at dette ikke er en unik skjebne - finner det igjen overalt hvor de imperialistiske stormaktene har klampa rundt på jorda og tilrana seg rikdommer. Noen av

Bildet: Sultkatastrofe i som følge av Indonesias okkupasjon av Øst-Timor

svarer for de fattige - en vits!

sendte vi utenriksministeren vår for at han skulle skape fred.

FORSKJELL PÅ FOLK

Fra utsida kan det absolutt se ut som om Norge er et fredelig paradis, som i ny og ne eksporterer fred til omverdenen i samarbeid med USA og FN. Men hvis man ser litt på innsida av dette paradiset, ser man snart at det ikke er drømmer om fred og frihet som styrer Norges utenrikspolitiske engasjement. For Norge, som andre

land, er det de økonomiske interessene som kommer først. I noen sammenhenger passer det bra, i andre sammenhenger passer det heller dårlig. Når Irak invaderte Kuwait, passet det bra å støtte det lille landet mot den store onde okkupasjonsmakta. Når Indonesia invaderte Øst-Timor, satt Norge i FN og beklaget hendelsen.

Når USA intervenerte i Somalia kunne Norge gå ut og støtte, på samme måte med støtten til NATOs

bombing i Bosnia Hercegovina. Men er den norske regjeringa frampå når det gjelder å få FN-styrker til Angola, eller krever den norske regjeringa avvæpning av settlere på Gaza og Vestbredden?

I HÆLENE PÅ STOREBROR

Den norske regjeringas stillhet når det gjelder Indonesias okkupasjon av Øst-Timor er ikke påfallende. Det er bare en oppfølging av normal norsk utenrikspolitikk, hvor Norge dilter

etter USA og de andre store. Det som er interessant i akkurat denne saken er at norske myndigheter har blitt tatt med buksa nede.

Bare 14 dager etter en massakre på Øst-Timor som krevde mer enn 200 ofre undertegnet Olje - og energiminister Finn Kristensen en avtale med Indonesia om «gjensidig fremme og beskyttelse av investeringer». Opplysninger om massakren var da for lengst kjent i både norske og interna-

sjonale media.

I det fredelige og demokratiske Norge er ikke folk vant til at regjeringa inngår avtaler med okkupasjonsregimer, men da er det kanskje på tide at man åpner øya og ser seg rundt. Vi lever i den virkelige verden, ikke Karde-momme by, og Norge er ingen Politimester Bastian, men tvert imot like mye styrt av profittthensyn som de andre landa.

JORUNN FOLKVORD

ABORT

Det er noen dager eller uker siden det skulle ha kommet. Det er selvfølgelig ingenting galt, men du blir litt bekymra. Særlig hvis du har vært litt kvalm en morra eller to. Og så får du tak i en test på ett eller annet vis, og sniker deg inn på en do. Hvis du har gått til lege må du gjøre det sammen med en sjukepleier, men ellers gjør du det aleine på do. Dette er ikke for noen andre enn deg sjøl. Vær så snill, sier du inni deg mens du biter deg hardt i leppa. Og så kommer det en strek for mye.

Noen ganger passer det rett og slett jævla dårlig. Hvis du for eksempel er fjorten år, eller hvis du ikke veit hvem som er faren. Eller hvis du er 22 og midt i en lang utdanning. Når du er nyskilt, eller har søvnproblemer og går til psykolog, og vet at knapt orker å ta vare på deg sjøl, og hvertfal ikke en liten som trenger omsorg og kjærlighet 24 timer i døgnet. Eller når du er 35 og akkurat har fått nummer tre og ikke orker flere, ikke eneste en til.

Det var aldri planlagt. Kanskje var det en gummi som sprakk, kanskje glemte du å ta en pille. Kanskje var du full og dreit i det. Men nå er det der. Uansett hvor radikal og frigjort du er, klarer du ikke å tenke på det som "det". Det blir alltid barnet. Og kanskje er det bra. Det du prøver å dytte ut av huet ditt som egentlig vil være der kommer alltid tilbake seinere i livet og plager deg.

Først blir du fortvila, fortvila, for det passer jo ikke. Du vil ikke ha barn. Men innimellom blir du mjuk i øya. Henda glir ned mot magen og selv om det er aldri så lite, så kjenner du det. Noe lite og varmt og levende som vokser der inne. Kjenner det med hver trevl av kroppen, som forbereder seg, forbereder seg, forbereder seg. Er det gutt eller jente. Men det skal jo ikke bli til noe. Du veit at det er en forbrytelse både mot deg sjøl og barnet å få det, og du er for ansvarsful til å gjøre noe sånt.

Du betror deg til bestevenninna. Eller til kjæresten. Åh, herregud, sier de begge to. Stakars deg, fortsetter hun. Legger arma rundt deg, og klemmer hardt. Hun skjønner hvordan det føles, og at det ikke passer. Det kunne like gjerne vært henne. Kjæresten er annerledes. Han drar hånda gjennom håret, et øyeblikk ser du angsten fare over ansiktet hans, før han snur seg mot deg og sier med omsorg i stemmen. "Jeg kan jo ikke helt forstå dette..."

Men du kan ikke helt forstå sjøl. Og du trenger ikke det rådville blikket som viker, og sier "du vil vel ikke ha det?" For man har selvfølgelig diskutert på forhånd. Og du har sagt at selvsagt, dersom det skulle bli til noe, så ville du ikke ha det. Men nå er du ikke så sikker. Hundrevis av år med skam og snuskete bakrom vasker gjennom hjernen din.

Ludvig Nessa med dommedagstaler. Små plastikkfostre som noen viste deg en gang du gikk ned Karl Johan. Faen heller, du veit at det er din kropp, ditt valg og alt det der. Men tvilen kommer snikende. Gamle koner og strikkepinner flimrer over netthinna. ABORT. Ei venninne som fortalte at hu lå på klinikken og grein og rein. Hun ville så gjerne hatt den ungen allikevel.

Men du er enten for ung, eller for sliten eller har for mye å gjøre med både deg sjøl og andre. Så du ringer til sjukehuset i din kommune og sier at ja, du har blitt gravid, og du lurar på dette med abort. Stemmen svarer at Kvinneklinikken bare er oppe fra 9.30 til 15.30. Herlig, tenker du, jeg må ringe fra skolen eller jobben. Men dagen etter blir du hjemme, og ringer på nytt. I kontortida.

"Ja," svarer det i andre enden, du kan få time hos sosionom neste uke. Sosionom, tenker du. Ja vel, det kunne vært verre. Men når gjør de selve inngrepet da? Nei det må nok vente til etter påske. Herregud, skal du gå der å vente, kjenne det vokse i tre uker ekstra fordi de har påskeferie på kvinneklinikken. Nei, faen heller. Men så maser du og griner og ordner, og endelig får du lov til å gjøre det før påske. Og så ligger du der, i ei seng med bare hvit trøye og lange grønne sokker på. Du har akkurat snakka med sosionomen, hu var søt, men vimsete og du skjønte ikke helt poenget. De har satt ei kanyle i hånda di, og du får saltvann intravenøst, for du har vært litt slapp i det siste. Og så fikk du jo ikke spise de siste tolv timene heller. Rundt omkring deg på intensiv avdelinga ligger det damer og jenter. Alle har hvite skjorter og grønne sokker. Noen ligger og våkner opp, andre gruer seg til selve inngrepet. Noen gråter. Sjøl er du kanskje rolig, kanskje lei deg. Men så kommer sjukepleierne og kjører deg inn til operasjonssalen. Kirurgen er en mann. så sjukepleierne legger et grønt tørkle over dine edlere deler mens du flytter deg fra senga og over på operasjonsbordet. Dette er latterlig, tenker du. Han skal jo snart stikke ting opp der allikevel. Så legger sjukepleieren en maske over ansiktet ditt. "Pust rolig" sier hun...

Det neste du husker er at du våkner opp ute på overvåkingsstua. Du føler deg berusa av narkosen, og plutselig går det opp for deg at du har gjort det. Du har tatt abort. Det er vanskelig å si hvordan du føler deg. Noen er kanskje lei, seg noen letta. En ting er sikkert. Det finnes ingen vei tilbake. men for deg var dette den eneste måten å få et alreit liv på. I ditt liv er du den viktigste personen, den du har mest ansvar for. Du har tatt et valg som en konsekvens av dette. Og det var det beste du kunne gjøre, både for deg sjøl og det som vokste inni deg.

Lille

Abort

Vi angrer ikke.
Det måtte være sånn,
det kunne ikke hjelpes.
Men i alle årene etterpå
finnes det en som ikke drar oss
i klærne
river avisa fra oss
klatrer opp på fanget
og roper: se med! Hør meg!
En liten en
som står ved albuen vår
sier ingenting, bare venter.
Venter beskjedent
alle årene etterpå.
Så spar oss for larmen
fra dem
som ingenting begriper.

*Fra diktsamlingen "By oss ikke
noe smått" av Kjersti Ericsson*

Gratis

REBELL

RØD★UNGDOMS AVIS

**Kamp mot fascisme
og rasisme**

Den sosialdemokratiske rasismen

Norge har lange tradisjoner på statlig rasisme. Det har opp igjennom historia vært lover som i tur og orden erklærte jøder, jesuitter, sigøynere, og andre folkeslag uønska, stengte grensene for dem. Fornorskningspolitikken overfor samene er også en politikk med dype og lange røtter i Norge.

Den statlige rasismen har også i dag to sentrale elementer: Disse to elementene er nøye knyttet sammen. Det er to sider av samme politikk og de utgjør tilsammen den statlige rasismen. For det første: Lover, regler og praksis som på en systematisk måte diskriminerer og utestenger svarte fra Norge. Dette er behandlet lenger ut i dette kapittelet.

For det andre: Fornorsking av minoritetsgrupper i Norge- slik at de som grupper ikke skal bli noen trussel for den norske herskerklassen. Ikke-norske folkegrupper skal bli norske - men uten samme rettigheter som andre norske; norske på bunnen av det norske samfunnet.

Men den statlige rasismen trer ikke åpent fram. Myndighetene gjør forsøk på å dekke over; skjule med pene ord det politikken egentlig dreier seg om. Den sosialdemokratiske statlige rasismen har derfor tatt en egen form, som henger nøye sammen med sosialdemokratiets ideologi for å administrere kapitalismen: For sosialdemokratiet er klassesamarbeid og tilsøring av interessekonfliktene i samfunnet sentrale. I Sosialdemokratiets verdensbilde, blir derfor samfunnet framstilt som et harmonisk og stillestående samfunn. Al som kan forstyrre denne «harmonien», blir sett på som et problem som må fjernes i utgangspunktet.

Begrepet «kulturkonflikt» er derfor sentral i sosialdemokratiets begrunnelse for sin rasistiske praksis (i asyl og flyktningepolitikken reb. anm.). Dersom det kommer «for mange» svarte folk til Norge, vil det oppstå skadelige «kulturkonflikter», som vil ødelegge den «harmoniske balansen» i det norske samfunnet.

Fremmedfrykt og statlig rasisme

I Norge er «utlendingers adgang til riket» regulert av innvandringsstoppen og utlendingsloven. Det er i prinsippet ikke mulig for en person fra land utenfor EØS-området å få arbeids- og oppholdstillatelse i Norge. Dette var en konsekvens av innvandringstoppen, som i utgangspunktet skulle være en midlertidig forordning. Men i stedet ble den slått fast som permanent lov ved at Utlendingsloven ble vedtatt i juni 1988. Ellers får bare flyktninger som er godkjent av Utlendingsdirektoratet og Justisdepartementet oppholdstillatelse.

Man har også operert med noe som heter oppholdstillatelse på humanitært grunnlag, der men har lagt til grunn at en person er ifare selv om hun ikke tilfredstiller alle kriteriene i Flyktningekonvensjonene. Å hindre folk politisk asyl er å frata dem status og rettigheter som virkelig forfulgte. Denne praksisen gjør det smtidig lettere å drive propaganda for at flyktningene som kommer til Norge ikke er «ekte» flyktninger. I utlendingsloven er det en klar målsetting å få ned antall oppholdstillatelser på humanitært grunnlag. Innvandringsstoppen har fungert rasis-

tisk så lenge den har eksistert. Den har først og fremst ramma mørkhuda innvandrere fra fattige land i den tredje verden. Disse har blitt stoppa og sendt ut igjen. Mens forskjellig «ekspertise» fra USA og Vest-Europa har blitt ønska velkommen gjennom forskjellige dispensasjoner fra innvandringsstoppen. Dermed har man vist at dem man vil stenge ute er de som kommer fra den tredje verden. Det er dem som utgjør et «problem» somer uønska i Norge. Ikke bare nekter man dem adgang ved ankomst til Norge. De fleste har store problemer bare med å få besøksvisum til Norge.

Hvis f.eks. en pakistaner skal hit på ferie, får han ikke visum. Grunnen er at myndighetene mistenker han for å ønske å bosette seg i Norge. Han ses på som «snik-innvandrer», og mistenkliggjøres i utgangspunktet. mens en amerikaner (hvit) sjølsagt har andre hensikter og slipper visumproblemer.

Dette mener Rød Ungdom om statlig rasisme

Utdrag fra Rød Ungdoms anti-rasistiske plattform

Er fordommer og fremmedfrykt problemet?

Kampanja «Ja til et fargerikt fellesskap» hadde som målsetning å bli kvitt fordommer og fremmedfrykt - for å få bukt med den økende rasismen i Norge. Er det en sånn strategi vi må velge?

Er det enkeltmennesket tanker det er noe galt med når sjefen for narkotikapolitiet går ut å sier at nesten alle gambiere i Norge er narkotikasmuglere? Er den nye utlendingsloven et produkt av feile tanker hos det norske folk?

Å si at fremmedfrykt er et hovedproblem, er å skyve ansvaret over på vanlige folk. Fremmedfrykt fremstilles som noe udefinert; muligens medfødt, som ingen har gitt en skikkelig beskrivelse av. Er det noe som ligger latent i oss alle, som gjør at vi har en medfødt sans som gjør oss redd for alt ukjent, fremmed og uvanelig? Jovisst har folk fordommer. Mange av oss er skeptiske til andre vaner. Mange tror at de fleste gambierene er narkotikalangere, som de i hvertfall ikke vil ha i sitt borettslag. Men hvor kommer disse ideene fra? Mange er overbevist om at de som kommer hit for å søke tilflukt egentlig kommer for å snylte på våre velferdsgoder. Mange tror at innvandrere er årsaken til arbeids-

løshet, mangel på boliger og sjukehuskøer.

Men hvorfor tror folk det? Fordi de daglig blir matet med argumenter som skal underbygge den rasistiske innvandringspolitikken regjeringa fører. Disse ideene har ikke ramlet ned fra himmelen. Skepsisen og mistenkliggjøringa har blitt skapt, og passer bra for å fosvare politikken og sette folk opp mot hverandre. Å skylde på enkeltmennesket fremmedfrykt og fordommer er å hoppe elegant over det faktum at rasismen er en ideologi ssom tjener er hensikt. Det er å være blind for at myndighetene i Norge offensivt bygger opp under rasismen. Samtidig som de finansierer «Ungdom Mot Rasisme» for å dekke seg bak et skall av humanisme, medmennesklighet og offervilje.

Man har en kampanje for å få folk til å tolerere innvandrere. Men de ber ikke om toleranse; de slåss for like rettigheter. Og det er det norske lovverket som forskjellsbehandler og

Begrepet statlig rasisme

Når man bruker begrepet statlig rasisme, sier man at staten utøver rasisme. Denne utøvelsen skjer gjennom lovverket; den skjer gjennom politiske signaler, politisk praksis og politiske uttalelser.

Norge har en rasistisk innvandringspolitikk. Den er ikke bare restriktiv: den er åpent rasistisk. Den stenger grensene for folk fra den tredje verden, og den gjør det vanskeligere og vanskeligere å få godkjenning som politisk flyktning. Den politiske praksisen, og de politiske uttalelsene har

som formål å underbygge innvandringspolitikken.

Når tidligere justisminister Hele Bøsterud sa at 80% av de som kommer er falske flyktninger, skaper dette fordommer og mistenkliggjøring. Enhver flyktning som søker asyl ansees som en løgner inntil det motsatte er bevist. Når helse- og sosialsejere bruker økningen i antall asylsøkere for å forklare nedgangen på budsjettene, er dette en splitt- og-herskpolitikk som setter nordmenn opp mot innvandrere og flyktninger.

Like demokratiske rettigheter

Utlendingsloven gir adgang til å oppheve sosialarbeideres taushetsplikt når det gjelder innvandrere. Dersom politiet spør om det, må sosialarbeidere oppgi navn og adresse på innvandrere som oppsøker dem for å få hjelp. På denne måten kan innvandrerne skremmes til ikke å søke den hjelp de har krav på etter sosialloven.

Forskjellsbehandling av denne typen er med på å flytte grenser for hva folk godtar når det gjelder svekking av de

demokratiske rettighetene. Når forskjellsbehandling av innvandrere godtas, er ikke skrittet langt til å godta tilsvarende forskjellsbehandling av andre undertrykte grupper. Til slutt kan utviklinga ramme alle. Demokratiske rettigheter som arbeidsfolk har kjempa fram blir fjerne. Svarte og hvite arbeidsfolk har derfor felles interesser i å kreve like demokratiske rettigheter.

Kampen mot fascisme

9. Nov. 1991 Blei Arne Myrdal avvist av et samla Oslo. 10 000 Mennesker møtte opp og oppfordret mannen til å ta sats fra Balustraden og hoppe ned i asfalten 10 meter under seg. Det må ha vært et hardt slag for egoet til mannen

Hvorfor var den hendelsen egentlig så viktig? Tar Naziene seg så jævlig nær av at en bøling fredelige mennesker står å sier «stopp nazistene»? Kan det egentlig spille noen særlig rolle for framveksten av naziene? Hvorfor kan man ikke bare skyte alle naziene og bli ferdig med det?

Massemobiliseringer mot nazistene er viktige av flere årsaker.

HVORFOR AVBRYTE DERES MØTER?

Fascismen er ikke en av mange politiske ideologier. Ultra-liberalismen til FPU er en livsfarlig ideologi, men den er farlig først når den begynner å få innflytelse. Fascismen er farlig i det øyeblikket det finnes fascister! Fascistene metoder for politisk virksomhet er nemlig helt annerledes enn FPU sine. Fascistenes taktikk går ut på å drive terror og trakassering enda mens de er små. På den måten kan man si at fascistene delvis realiserer fascismen under det borgelige-demokrati vi lever i nå, bare i liten skala.

En fascistisk appell er i seg sjøl trakassering av minoritetsgrupper, hvem det nå måtte være. Men all erfaring viser at hvis fascistene får trakassere minoriteter muntlig uten å bli forstyrret, vil de utvide trakasseringa til fysisk mishandling i tillegg. Taktikken deres er å konstant utvide terroren, til terrorsystemet; fascismen, er realisert i hele samfunnet.

Konsekvensen av dette blir at det er viktig å avbryte fascistiske appeller og møter konsekvent. 9. November 1991 er ett ypperlig eksempel på fascisme i liten skala som blei avverga. Hadde Myrdal fått snakke uten å bli avbrutt, hadde det vært et enormt skritt framover i arbeidet for å skape en fascistisk massebevegelse i Norge, og fascistene hadde fått realisert sin terror i mye større omfang enn noen gang siden krigen.

HVORFOR MASSE-MOBILISERING?

Fascistene har en ideologi som går ut på å splitte arbeiderklassen, ved å gi skylda for dritten vi lever i på forskjellige grupper av «slabbedasker», det kan være homofile, svarte, Nordlendinger, kvinner, eller hva som helst som måtte være effektivt i hver enkelt situasjon. Offeret er forskjellig fra land til land, fra bevegelse til beve-

gelse, tilpassa hvilke fordommer som måtte være fra sted til sted. Det betyr at de vil forsøke å underbygge og forsterke det som allerede eksisterer. Graden av «folkelig» rasisme, eller rasistiske fordommer blant vanlige folk, er en indikasjon på hvor stort massegrunnlag det kan være for en eventuell fascistisk massebevegelse.

Det sier seg sjøl at det er livsviktig å kutte forbindelsene mellom hordene av «Folkelige» rasister og den ideologiske fascistiske bevegelsene. Hvis vanlige arbeider-ungdom med rasistiske fordommer så på rasistene som et mulig politisk alternativ for dem, er vi inne i en situasjon hvor det ville være vanskelig å «skyte alle naziene» å være ferdig med det, fordi de ville ha et stort omland som ville bli jævlig grinete.

Derfor må vi få vanlige folk, også de «folkelige rasistene», til å ta avstand fra fascistene, sånn at fascistene mister kontakt med massegrunnlaget sitt. For å få til det må vi trekke flest mulig av fascistenes målgruppe inn i aktivt antirasistisk arbeide. Vi må rekruttere aktivister foran nesa på dem.

Det er selvfølgelig vanskelig å nå ungdom med rasistiske fordommer direkte, men en massemobilisering med litt størrelse, har ringvirkninger utover det som ligger oppe i dagen.

HVORDAN FUNGERER EN MASSEMOBILISERING?

Et eksempel; I Klasse 9b er pakkisvitser og rasistiske fordommer svært populære. En anti-rasist i klassen får med seg tre stykker på en anti-rasistisk demonstrasjon. Uka før demo'en blir rasisme diskutert mye i klassen, og flere vurderer å bli med. Demo'en var vellykka, og det oppstår en anti-rasistisk «stemning» i klassen. Neste demo kommer hele klassen, og pakkis-vitsene er plutselig ikke noe morsomme lenger.

Hvis NMI hadde vært i klassen med løpesedler i forveien av demo'en, kan det godt hende de kunne ha rekruttert noen. I etterkant hadde de neppe hatt stor suksess.

Poenget er at en stor anti-rasistisk mobilisering indirekte når fram også til de som ikke er direkte involvert, og dess flere mennesker fra fascistenes målgruppe som er involvert i den

anti-rasistiske kampen, dess flere når vi med vår propaganda og våre argumenter.

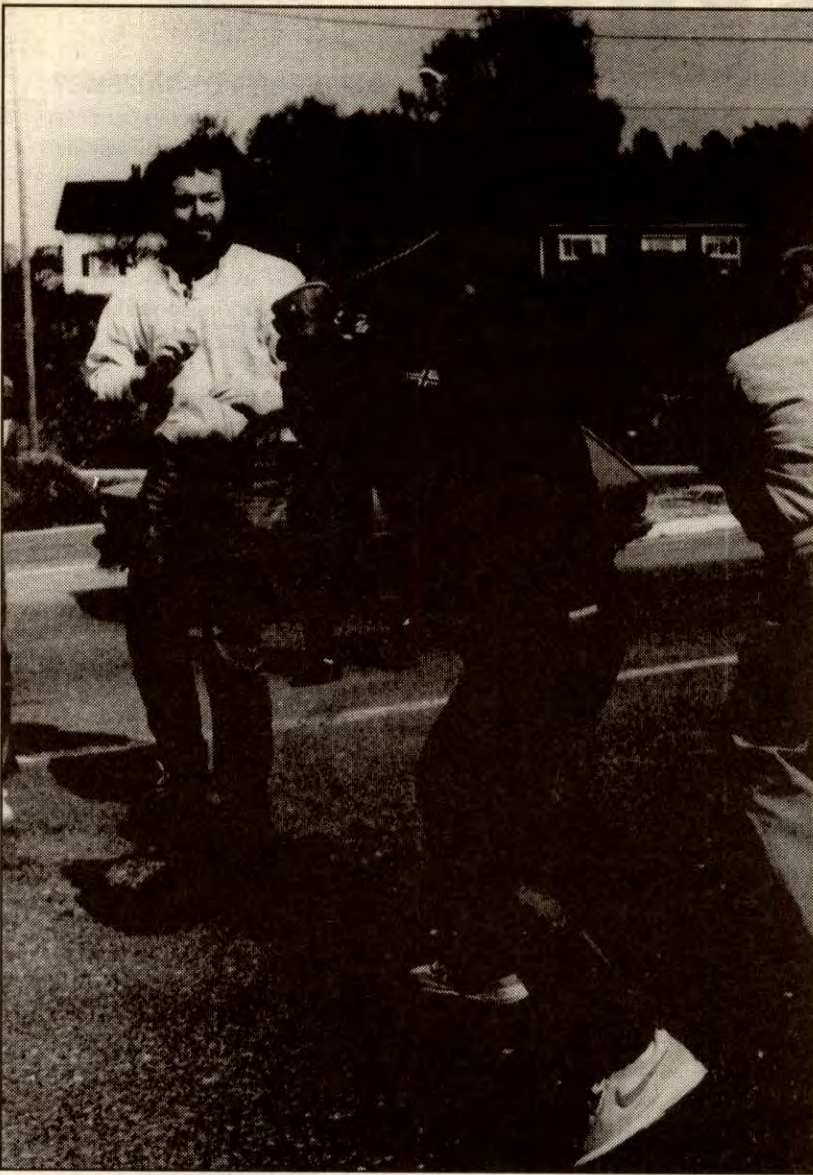
HVORFOR ANTI-FASCISME?

Målet for fascismen er å splitte opp arbeiderklassen, og gjøre det umulig med samla kamp for bedre kår. I Norge forsøkes dette gjort først og fremst med rasisme. Anti-fascistene kjemper for at arbeiderklassen skal være samla, og godtar ikke fascistenes løsning for arbeiderklassen, som er å «sparks nedover», altså å kjempe for at lavere stilte grupper skal få dårligere kår, for å få det bedre sjøl. På den måten er fascismen et system som gjør at arbeiderklassens kampmuligheter svekkes maksimalt, og at herskerklassens undertrykkelsesapparat blir styrka.

Logikken er klar; fascistene skylder på en del av arbeiderklassen for samfunnsproblemer (Innvandrerne er

skyld i narkotikamisbruk, eller U-Hjelpe fører til dårlig eldreomsorg) og får resten av arbeiderklassen til å kreve et sterkere undertrykkelsesapparat (Mere politi i gatene eller styrka militærapparat p.g.a. svartingene i Afrika).

Kampen mellom fascistene og anti-fascistene er altså en kamp mellom motstridende klasseinteresser. Derfor må vi ikke ha noen illusjoner om å klare å bekjempe den fascistiske bevegelsen så lenge kapitalismen er i krise. Så lenge borgerskapet er desperat, vil det alltid finnes en fascistisk bevegelse. Hele tida vil de prøve seg på nytt og komme med nye offensiver. Derfor er det viktig at vi stadig når fram til nye ungdomskull som ikke har vært berørt av anti-fascistisk mobilisering tidligere. I tillegg er det dessverre sånn at en anti-fascistisk «stemning» kan snu eller bleikne hvis den ikke stadig blir holdt varm.

Den kjente nynazisten Petter Kristian Kyvik angriper anti-rasister i Fevik 1991. Kyvik er tidligere dømt for å ha kastet bombe i faglig 1.mai fronts tog i 1979

og hans ihuga fans. Youngstorget 9. Nov. 91 er en av de viktigste enkelt-hendelsene etter krigen, i kampen for å hindre framveksten av en fascistisk massebevegelse i gamle Gnore.

Vårt mål må være at vi når fram til alle i fascistenes målgruppe, med en konstant støm av anti-fascisme. Det er Alfa og Omega for å holde fascismen i sjakk. Finnes det ett ungdoms miljø vi ikke når fram til, eller et ungdoms miljø vi glemmer i en periode, så vi fascistene sannsynligvis prøve seg der.

HVA MED «BRØD-KRAVA»?

Som sagt, så er det sånn at fascismen vokser i krisetider. Derfor er det viktig at venstresida klarer å bekjempe angrepene på de sosiale godene vi har (hadde?) i Norge. Vi må, som det heter så fint, gå i spissen for arbeiderklassens rettmessige krav. Det er mange eksempler på at når venstresida glemmer dagskampen, «brød-krava», så vil fascistene ta over ihvertfall deler av den.

Nytt eksempel; Rune Gerhardsen har bestemt seg for å legge ned en ny fritidsklubb. Brukerne av klubben blir, som seg hør og bør, jævla sure. Fascistene ser en mulighet, og trår til for å hjelpe brukerne av klubben i kampen mot nedlegging. De gjør en bra jobb, og fritidsklubben blir stående. Da har fascistene gått i spissen for ungdommenes helt rettferdige krav, og blir jævla populære på den lokale klubben. Ungdommene har allerede fått litt kamperfaring, og har tillit til fascistene.

Derfor er det et must at venstresida stiller opp og er der som ungdommene er. Vi må aldri la fascistene gå i spissen for krav som er rettferdige, og den beste måten å unngå det på, er å være der sjøl. Vi må passe oss for å gå i den fella og tro at «anti-rasisme er det viktigste, og derfor er ikke «brød-krava» så viktige akkurat nå».

En sterk venstreside er det eneste som kan demme opp for framveksten av en sterk fascistisk massebevegelse.

ELLING BORGERSRUD.

REF: 11

Denne våren blir det gjennomført en stor anti-rasistisk holdnings-kampanje over hele landet.

Kampanjen Ungdom mot Rasisme (UMR) er finansiert av Regjeringen, og er ledet av de politiske ungdomsorganisasjonene. I denne artikkelen vil vi se nærmere på kampanjen, og på hvorfor Rød Ungdom støtter den.

LEGITIMERE STATEN

Rød Ungdom var invitert på dette møtet, og etterpå fikk vi en debatt om hva vi skulle gjøre i forhold til kampanjen. For staten representerer nesten alltid det systemet vi arbeider mot. Vi mener også at den norske staten er rasistisk og gir argumenter til ytre høyre. På en måte kan en statlig kampanje mot rasisme virke like dumt som om Arne Myrdal skulle samle inn penger til nye innvandrerboliger.

Men etter å ha diskutert en stund, kom vi fram til at det var riktig av oss å bli med på kampanjen. Og grunnen til det?

Vi kom fram til at en kampanje mot organisert rasisme og fordommer var og er en god ting. Rasismen er på frammarsj i hele Europa, og en brei kampanje med et anti-rasistisk budskap kan fungere bra. Vi kan nå ut til mange folk vi ellers ikke hadde nådd, og kan få gi dem

Legitimering av statens rasisme?

Den 20. januar 1993 inviterte Statsminister Gro Harlem Brundtland alle de politiske ungdomsorganisasjonene til å være med å lage en kampanje mot

Rasisme. Hun var veldig klar på at kampanjen skulle rette seg mot fordommer og organisert rasisme, og ikke ha en hovedinnretning mot statlig rasisme.

et klart anti-nazistisk budskap. For Rød Ungdoms del betyr dette at vi arbeider i UMR fordi det er viktig å slåss mot rasisme, og gjennom UMR kan vi nå ut til mange ungdom med vårt syn på kampen mot rasisme.

VIL NÅ ALLE

Blant vanlig ungdom er det mange som ikke tenker på staten som utøver av rasistisk politikk. Ved å stå utenfor UMR vil vi sannsynligvis ha problemer med å nå disse (fordi UMR kommer til å være STOR). Men ved å delta i UMR vil vi treffe mange flere ungdom, som vi kan diskutere med.

På mange måter kan vår deltagelse i UMR sammenlignes med det å stille til valg. Selv om Rød Ungdom mener at det borgerlige demokratiet er et narrespill for å lure folk til å tro at de kan være med på å bestemme, så deltar vi i valg for å avsløre narrespillet og spre vår politikk.

En statlig kampanje mot rasisme virker like dumt som om Arne Myrdal skulle samle inn penger til nye innvandrerboliger. Bildet er fra asylfengselet på Snarøya ved Fornebu.

STATLIG RASISME

For å bli med på kampanjen krevde vi retten til å komme ut med de meningene vi har, som endel av kampanjen. Årsaken er selvsagt at vi slåss mot rasisme i dag, og kommer til å gjøre det til den dagen den rasistiske norske borgerlige staten er styrtet. Og UMR vil være en meget god anledning til å angripe statens rasistiske politikk, og det skal vi selvsagt gjøre.

AUF OG UH MOT RASISME?

I kampanjegruppen ligger det at alle de deltagende organisasjoner er mot alle former for rasisme. Dette har alle ungdomsorganisasjonene skrevet under på samtidig som en rekke av dem støtter regjeringens innvandringspolitikk. Noe som selvsagt kan virke litt rart.

KONFRONTER PARTIENE

Nå er det jo sånn at de som støtter statens rasistiske politikk som re-

gel ikke mener at den er rasistisk. Det kan forklare at alle ungdomsorganisasjonene sier at de er imot all rasisme. Vår oppgave som revolusjonære må være å konfrontere disse partienes meninger. Statens politikk er rasistisk, og anti-rasisme er også å slåss mot politikken mange av ungdomsorganisasjonene står for. Skal alle ungdomspartiene ha noen som helst form for troverdighet som anti-rasister, må de også slåss mot statlig rasisme.

KAMP MOT ALL RASISME

Som endel av kampanjen blir det nå lagt opp til debatter på skoler, i foreninger og lignende. I disse debattene blir det viktig å reise kampen mot statens rasistiske politikk. Det blir en oppgave for oss, vi kan ikke venta at SU og Unge Venstre gjør det.

Når kampanjen starter 29.4 (kanskje den har startet når du leser

dette) vil det skape mye aktivitet rundt omkring i landet. Denne aktiviteten må vi være med på å prege. Kampen mot rasisme er avhengig av at vi deltar for å vise at kampen dreier seg om solidaritet og felles interesser, og ikke om medlidenhet og dårlig samvittighet.

En av våre oppgaver i kampanjen må være å jobbe for at UMR ikke bare blir en engangshendelse med en stor konsert. Målet må være at ungdom skal organisere seg anti-rasistisk. F.eks oppstart av SOS-Rasisme lag. For det vil være det langsiktige arbeidet lokalt som vil avgjøre kampen mot rasisme, og ikke en pampete kampanje arrangert av de politiske ungdomsorganisasjonene.

JO RYSTE

Det synes underlig...

Det synes underlig at Gro Harlem Brundtland, plutselig skulle engasjere seg i den anti-rasistiske kampanjen og ta initiativ til en anti-rasistisk kampanje. Gro mener det har gått for langt. -Kanskje barnebarna hennes har fortalt pakkis-vitser når de var på besøk?

Gro Harlem Brundtlands intensjon med denne kampanjen var å rette søkelyset på akkurat pakkis-vitsene. Hun mener det er et stort samfunnsproblem at skoleungdom bruker nedsettende skjellsord på hverandre når de krangler, eller at noen tror at svarte folk er flinke til å klatre i trær og lukter vondt. Rød Ungdom har en litt annen oppfatning.

Selvfølgelig er det et problem at noen har forutinntatte standpunkter om andre, på grunn av landet de kommer fra eller fargen på huden, men den virkelige rasistiske faren ligger et annet sted.

Rød Ungdom mener at den typen rasisme, altså rasistiske fordommer eller «folkelig rasisme», er et mye mindre problem i seg sjøl en den

virkelige rasistiske faren, som ligger hos staten og hos de organiserte rasistene.

Rasismen er et trehodet monster, og for å drepe rasisme-monsteret må vi kutte av alle tre hodene, hvis ikke vil de andre vokse ut igjen. De tre hodene heter Den Folkelige Rasismen, den Statlige Rasismen, og den Organiserte Rasismen (fascismen).

Den folkelige rasismen har blitt analysert opp og ned i øst og vest av forståelsegjærene fra rundt omkring, disse analysene har vært av svært vekslende kvalitet. Annette Thommesen fra NOAS (Norsk Organisasjon for Asylsøkere) sier i et hefte fra Ungdomskampanje mot rasisme følgende: «Når en innvan-

drer får et halvt års permisjon fordi hans bror har fått barn er det noe galt. Det er da nordmenn blir rasister». Konklusjonen er innlysende; Innvandrere har det for bra i Norge, derfor blir nordmenn rasister. Gjør forholda verre for innvandrere, og rasismen vil forsvinne. En kan derfor gå ut ifra at det er svært lite folkelig rasisme blant hvite i Sør-Afrika.

Andre mener at det er automatikk i at folk blir rasister hvis det er mye innvandrere, på grunn av en slags «naturlig skepsis mot fremmede». I Oslo er ca 10% av innbyggerne innvandrere, mot ca 3% i resten av landet. Allikevel får rasistpartiene svært lite stemmer ved valg i Oslo, sammenligna med resten av landet. Spesielt utmerker den lave oppslutningen for rasistene i Gamle Oslo,

ofte omtalt som Oslos innvandrerghetto.

Det fins mange forskjellige forklaringsmodeller, eller snarere bortforklaringsmodeller, som prøver å gi skylda for rasismen på innvandrerne sjøl, eller på «den menneskelige natur».

Rød Ungdom mener at den statlige rasismen er den viktigste årsaken til utbredelsen av den folkelige rasismen. Norge har innvandringsstopp, altså er innvandrerne et problem. Isteden for at man ser på mennesker som en ressurs, ser man på innvandrere som en utgift. Og da må man jo bare prioritere, ikke sant; innvandrere eller eldreomsorg.

Gro Harlem Brundtland mener det

viktigste vi kan gjøre i kampen mot rasismen er en «Holdningskampanje» for barn og unge. En holdningskampanje kan sikkert hjelpe til med å få ungdom til ikke å kalle hverandre pakkiser eller andre stygge ord. Men rasisme dreier seg om politikk, og kan ikke stanses med gode intensjoner. Rasismen må møtes politisk med politiske virkemidler. Gro Harlem Brundtland er sjøl, med sin rasistiske flyktningepolitikk, med på å spre rasistiske holdninger i Norge. Hvis Gro virkelig vil gjøre noe mot rasismen i dette landet, så burde hun begynne med å hogge av sitt eget hode, billedlig talt. For den statlige rasismen er den farligste og mest omfattende av dem alle, og er derfor den viktigste å kjempe mot.

Elling Borgegrud

Organisert rasisme i Norge

I pressa bli de nyfascistiske gruppene med jevne mellomrom blåst opp, sånn videre vil jeg gjøre det klart at jeg mener at disse gruppene er små og svake. at vi som leser tror at nå er det like før rasekrigen begynner. Før jeg går Det betyr ikke at vi ikke skal slåss mot dem, fordi det som er lite og svakt,

Før jeg går videre bør jeg vel minne om at det jeg kaller fascismen ved makta, av type hitlerismen (nasjonal-sosialismen) den er ganske mye sterkere og kraftigere enn den vi har i Norge. Den er også sterkere enn den vi ser i Tyskland nå.

Det jeg skriver om er de små og svake norske og de ikke fullt så svake utenlandske gruppene, jeg kaller dem litt unøyaktig for nyfascistiske. Det gjør jeg fordi det er en litt stor hatt alle kan puttes i. Det å snakke om nynazisme i Norge blir litt snevert. Ytre høyre er en samling av veldig mye rart, og det er bra. Det er nemlig et stort problem for gruppene. Men i alle gruppene finner vi trekk av elite, fører og det såkalte korporative i større eller mindre grad, og derfor kaller jeg dem nyfascistiske.

I gruppene finner vi nasjonal-sjåvinisme, og en systematisk forakt for de svakeste, enten det nå dreier seg om homser, jøder, innvandrere eller andre som står lagelig til for hogg. De har også et hat mot kommunister, som nesten alltid vil være hovedfienden til disse gruppene (evt. si litt om hvorfor). I gruppene finner vi også trekk av militarisme og voldsforherligelse.

For øvrig finnes det nesten ikke jenter i gruppene. Det er noen få, men de er ofte kjærestene til noen. De som er med selvstendig og spiller en viktig rolle kan du antageligvis telle på en hånd.

I Norge fins det ca. 20 nyfascistiske grupper, eller grupper med nyfascistiske trekk. Vi kan dele dem inn i nynazistiske, gammel-nazistiske (noen lever ennå), og «nasjonalsjåvinistiske, rasistiske organisasjoner med fascistiske trekk». Og så er det de innvandrerfiendtlige med rasistiske trekk.

Medlemstallet i disse gruppene er noe uklart, men et tall på ca. 3 000 er nok ikke helt på jordet når vi regner med Fedrelandspartiet, Stopp Innvandringen m.m. Av disse er det nok ca 250-300 folk som regner seg som nynazister.

Høyre-ekstremismen er en ideologi som først og fremst vinner fotfeste i nedgangstider. Årsaken til det er nok at det er først og fremst når folk får det dårligere at de er ute etter syndbukker. Og det er det disse ideologiene gir. De gir svake syndebukker som er lette å ta, eller på andre måter står utsatt til. Og folk går lettere etter syndebukker når de er arbeidsløse, uten tro på partiene, uten sosiale nettverk, og uten en sterk ventreside som peker på den riktige fienden, borgerskapet.

Vi må være oppmerksomme på at fascismen og nazismen avleder folk fra å slåss mot det jeg mener er den virkelige fienden, nemlig borgerskapet, og får dem til å slåss mot folk de egentlig har samme interesser som.

Det er noe som heter "førerbrevet" fra 1932 som svært få er oppmerksomme på. I begynnelsen av -30-årene var det store diskusjoner i den tyske arbeidsgiverforeninga (Bosch, Krupp) om hvordan de skulle få Hitler og bevegelsen hans til å gjøre jobben for dem. Og i "førerbrevet" står konklusjonen. Nå skal jeg sitere et lite utdrag for dere:

"Den gamle mekanismen, som består i å avlede arbeiderklassen fra deres interesser gjennom små innrømmelser, kan ikke lenger holdes ved like tilfredsstillende. Det eneste som kan redde borgerskapet fra avgrunnen, er å splitte arbeiderklassen, og knytte den til statsapparatet gjennom andre direkte midler. Heri legges nasjonal-

sosialismen positive oppgaver og muligheter".

Jeg synes dette er godt skrevet, fordi det viser hvordan storkapitalen kan og vil bruke fascismen som kriseløser når de oppfatter at makten er truet. Slik den tyske storkapitalen støttet Hitler.

Jeg tror at uten at storkapitalen finner det vanskelig å styre på vanlig måte vil det være tilnærma umulig for fascistene å få avgjørende samfunnsmyndighet. Det er ikke umulig i Tyskland i dag, derfor ønsker nok ikke borgerskapet som blokk et fascistisk samfunn. Et eksempel på det er industriborgerskapet som har engasjert seg i anti-nazisme. De ønsker ikke borgerkrig på fabrikkene og går derfor imot nazismen. I andre deler av borgerskapet er det nok igjen sympatier for nazismen. Men at borgerskapet ikke trenger nazismen betyr ikke det at de ikke kan være farlige og veldig plagsomme. De er det i Tyskland og Frankrike.

Over: Arne Myrdal og Jan Holthe kalar til kamp i Fevik 1990.

Under: Nynazisten Arlid Elvsveen finner fram slagvåpen i Brummundal 1991

Det holder ikke å slåss mot organiserte rasister. Skal vi ha noen som helst form for troverdighet som anti rasister, må vi også slåss mot den statlige rasismen.

Var Mao glad i sex?

Skrevet av: Hans Isaksson. Folket i Bild, kulturfront februar 1994

Tenk deg at du er TV-kritiker tidlig på 40-tallet og skal kommentere en japansk dokumentarfilm. Og du skreiv sånn:

«Den nye japanske filmskaperen Mitsubishi Kawasakis dokumentar om USA og Abraham Lincoln var en sterk opplevelse, fjernt fra de glansa propaganda filmene om Lincoln man tidligere har fått fra Hollywood. Etersom jeg sjøl alltid har vært motstander av slaveriet har jeg forestilt meg at slaves frigjøring var en sjølsagt og fredelig sak som alle var enige om. Jeg hadde ingen anelse om at Abraham Lincoln, som jeg har kjent som en god taler og teaterelsker, faktisk bidro til at et ukjent antall unge amerikanere, kanskje til og med dobbelt så mange, døde en voldsom død. Og til hvilken nytte? De svarte fikk det jo ikke noe bedre i industrien i nord, noe Kawasaki overbevisende dokumenterer.

Kawasaki viser oss også den grusomme slakten av plantasjeiere i Sørstatene, og en del slektninger av disse sto fram og fortalte om sine personlige tragedier. Man fikk se tidligere ikke publiserte filmsnutter der de sitter på verandaene sine, kun oppvarta av et par eldre svarte tidl. ammer, mens de forteller om hvordan alt blei tatt fra dem.

Et ukjent antall, kanskje dobbelt så mange, hadde også sitti i leire under forferdelige forhold der de daglig måtte arbeide for føden. Mange av dem døde i løpet av de tjue åra de satt der.

Og ikke visste jeg at Abraham Lincoln var pedofil, men det faktumet forklarer jo en hel del av USAs historie. På sine eldre dager ble han en stavrende gammel gris. Hadde han ikke blitt skutt (i følge filmskaperen av en gal småbarnsfar forkledd som politisk motstander) hadde han sikkert så smått blitt både senil og inkontinent og helt avhengig av sine infantile elskere. Dessuten sto Lincolns livleges sønnesønn fram med et overbevisende vitnesbyrd om at Lincoln led av kronisk forstoppelse.

Kawasakis film bygger på eget intervjumateriale og bilder fra den japanske statens krigsarkiv og blei kommentert av Hans Wehrmacht fra den tyske statens institutt for strategisk informasjon. Det ble dessverre ikke gitt noen kildehenvisninger for opplysningene i filmen, men bildene talte jo (ved hjelp av kommentarene) sitt tydelige språk, og sjøl om enkelte tall er feilaktige blir bildet av Lincolns person så ødeleggende at abolisjonismen og republikanismen,

som alle andre -ismer, nå en gang for alle er diskrediterte.»

Om du hadde skrivi noe sånt i 1942 hadde du ikke gjort noe godt arbeid hverken som TV-kritiker eller folkeopplyser. Men i 1994 går det bra å skrive sånt - hvis det handler om Mao og Kina, om filmskaperen kommer fra Storbritannia og heter Jeremy Bennet, bildene fra Deng Xiao Pings og den russiske stats arkiver og fra det britiske nyhetsbyrået Reuter. Om professor Wehrmacht i stedet er en britisk diplomat. Og du sjøl er en kritiker i Dagens Nyheter.

TV1 viste den 12. januar en film om Mao Zedong som var en uvanlig kombinasjon av forvrengt historisk perspektiv og feilaktigheter i detaljer. Her var det Maos gamle motstandere og deres etterkommere som kom til tale. De var, ikke uventa, svært kritiske. De gikk i dress og slips og viste hva «playmate» betyr på amerikansk.

Bennet hevder uten å føre bevis for det at Josef Stalin og keiser Ching Hsi Huang-ti¹ var Maos store politiske forbilder. Stalin nøyte uten tvil til tider stor og berettiget respekt i mange forbindelser, ikke bare hos allierte kommunistpartier men også blant de vest-allierte. Kinas kommunister gikk imidlertid som kjent (?) i avgjørende

spørsmål sin egen vei innfor bevegelsen allerede på tredvetallet, og den prosessen var det Mao som drev. Sovjet besatte jo fram til 1954 fremdeles en del av kinesisk territorium, Mandsjuria. Det var i sin kritikk av sovjetpartimedlemmer Mao kritiserte de «intellektuelle» med sitater fra Ching Hsi Huang-ti om konfusianere.

Bennet hevder at det var Krustsjovs avsløring av Stalins «forbrytelser» som fikk Mao til å bryte med Sovjetunionen for ikke sjøl å bli avslørt. At det skulle ha noe med Sovjets økonomiske utpressing og atomvåpen trusler og dets oppgjør med Kinas fiende USA diskuteres ikke.

Anekdoter som at «det store spranget-politikk» kom til Mao en dag han badet» og lignende historier er like vanskelig å underbygge som å motbevise. Politikken med desentralisert stålproduksjon og industrialisering av landsbygda mislyktes nok - dets er vi i dag. Men hvorfor? Kanskje den blei motarbeidet? Hadde motstanderne rett? At den ledet til 43 mill. kineseres sultedød er like lite underbygd med beviser og er nok basert på en slags matematikk som også ville kunne bevise at Per Albins politikk ledet til hundretusener av svenskers død.² Denne demografisk-statistiske metoden blei innført av Robert Conquest og synes å bygge på forskjellene mel-

lom forventet og (skattade) befolkningstall på ulike tidspunkter. Den er for tida en standard metode når man skriver om sosialistlandas historie.

Et av Bennets beviser for at Maos politikk var diktatorisk var at «han aldri behøvde noe hemmelig politikk men stolte direkte på massene». Det er et argument *mot* Mao kun hvis man mener at «massene» er et stygt ord, noe som mange dessverre gjør, ikke minst i Kina etter Mao.

At Mao på sine eldre dager var fysisk og psykisk nedbrutt men enda orka å ha fire unge elskerinner anses av Bennet som særlig verdifullt å dokumentere. I det hele tatt hadde Mao denne særegenheten at han likte å ha sex med kvinner å gjerne spiste mat, noe som i parentes bemerke ikke skiller ham fra f.eks. Bill Clinton eller -håper jeg - Carl Bildt.

Det at den da 72 år gamle Mao presterte å svømme 20 kilometer på en time var propagandistisk overdrivi, for det var nok bare 15km. Dessuten fløyt han på flesket og det var kraftig medstrøm. Det har sikkert Bennet rett i. Man kunne jo tillegge at Mao faktisk bare var 71 år april -66.

Utdeling av 300 mio. eksemplarer av Maos lille røde tolkes som et avgjø-

rende bevis på politisk galskap. Men boka er jo, sammenligna med skrifter som *Politik ar att vilja*³ eller *Hallanning, svensk, europe*⁴ av svært høy litterær og politisk klasse. Dessuten vitner det om et folk som inntil nylig besto av 90% analfabeter nå plutselig (av noen) har lært seg å lese, og forventes å diskutere politikk.

Jeremy Bennets film om Mao stemmer dårlig med den historiske virkeligheta i Maos Kina, men stemmer desto bedre til nye og gamle herskere i Øst og Vests avsidige behov for å skrive om historien slik at et nytt slaveopprør som det mellom 1917 og 1975 kan unngås i lang tid framover. og slik at folk kan glemme at det fins et alternativ til det økonomiske og sosiale system som i dag forvolder død og sult for millioner av mennesker verden over faktisk eksisterer. Det sterkeste middelet man i dag rår over er tv-filmen. Det er i dette mediumet spørsmålet om den historiske sannheta blir avgjort, i det minste inntil den politisk konjunkturen gjør det interessant å hente fram den kjedelige akademiske forskinga som nyansere bildet.

Vi har nylig sett andre eksempler i samme sjanger, da jelstsinrussland generøst åpna arkivene sine og viste fram vakre filmer der Tsar Nikolais døtre, som senere brutalt myrdes av den røde mobben, uskyldig leker i sine hvite kjoler. Nye filmer som avslører den grusomheten som føydalismen og analfabetismen ble utrydda med i Albania er på trappene. Og flere filmer legger grunnlaget for USA-imperialismens gjenerobring av Cuba.

Sosialister og skapradikalere i alle land, dukk, for nå lader dem på nytt!

OVERSATT OG TILRETTELagt AV MAGNUS BERHARDSSEN

NOTER

¹Despotisk kinesisk keiser, kjent for å utrydde intellektuelle. Overs. anm.

²Svensk sosialdemokratisk landsfar, bygde «folkhemmet». Overs. anm.

³Bok av Olof Palme fra 70-tallet.

⁴Bok av Carl Bildt. Hans politiske manifest.

Er dette bildet det endelige beviset på at Mao hver fredags kveld gikk på byen sammen med gutta for å sjekke småpiker?

Guide til norsk venstreside

Rebell er klar over at det blant våre lesere er unge radikale på jakt etter et sted å organisere seg. Siden den norske venstresiden til tider

kan være ganske kaotisk har vi laget en oversikt over organisasjonene og hva som kjennetegner dem.

I denne oversikten finner du ca. 25 forskjellige organisasjoner og grupper av forskjellig størrelse. Om noen av organisasjonene står det ikke så mye, det er fordi det ikke er så mye å si om dem. De mest interessante gruppene er selvsagt de vi har skrevet mest om.

Artikkelen er dessverre ganske Oslo-orientert, og vi mangler nok endel organisasjoner utenfor Oslo. Det er vi lei for. Vi håper allikevel at oversikten vil være nyttig for deg i din søken etter identitet.

AKP

Arbeidernes Kommunist Parti (AKP): ble startet som et utbrudd fra SF (SVs forløper) i 1973. Kjent for å ville ha hele bakeriet, men driver nå for tiden mest med å bake egne kaker til kaffen. Er også formell eier av avisen «Klassekampen», men uten å blande seg inn i den redaksjonelle linjen.

ARBEIDERMAKT

Arbeidermaktgruppa (AMG): er et trotskistisk utbrudd fra Sosialistisk Ungdom i 1981. Hadde tidligere en viss egenaktivitet, men er nå gått inn i RV. AMG er med på det meste, bare de får samarbeide. For som de sier selv: «det er kaldt der ute alene»

Blitz

Blitz: er et i vaffelhus i Pilestredet, også et populært konsertsted.

GATEØVISA

Gateavisa: Tilhører egentlig ikke venstresiden, men mange tror det og derfor fører vi dem opp. Høyeste sol og ledestjerne er Christian Vennerød, som forøvrig er utgiver av foreningens blad, «Dine Penger».

Internasjonal Sosialisme

Internasjonale Sosialister (IS): er en splittelse fra AMG i 1985 (se AMG). IS er et underbruk av de engelske trotskistene i Socialist Workers Party (SWP). En ISer kan lett kjennes igjen på sitt tomme blikk, og avisen han går og selger. OBS, disse må

ikke forveksles med Jehovas Vitner.

den røde **ARBEIDEREN**
ORGAN FOR KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

ARBEIDEREN
Sentraltorgan for Marxist-Leninistisk Forbund

Kommunistisk Arbeiderforbund (KAF): er det som er igjen av organisasjonen «marxist-leninistisk forbund» KAF er de stolte støttespillere for den Albanske revolusjonen. KAF er en organisasjon som har målbært mange viktige teorier. KAF er en organisasjon som holder marxismen-leninismen i hevd, spesielt ved denne gruppen er at de har monolittisk enhet. Dette på tross av nesten 5 medlemmer.

(m-l)

Marxist-Leninistene (m-l): er et utbrudd fra Rød Ungdom i 1991. Det særegne med denne organisasjonen er at når de brøt ut av Rød Ungdom så utgjorde de et flertall i sentralstyret, og hadde ingen vedtak i lavere organ mot seg. M-L utmerker seg også på området alliansebygging. For en tid siden sluttet de seg sammen med RUF og Revolusjon, i organisasjonen «Marxist-leninistene i Norge», etter noen får måneder brøt samarbeidet sammen, og Revolusjon ble kastet ut. M-L er en partibyggende, elite-organisasjon med mellom 10-15 medlemmer.

Revolusjonært Ungdoms Forbund (RUF): er omtrent akkurat det samme som M-L (se M-L) bortsett fra at de bare fins i Bergen. Der RUF utmerker seg er på spørsmålet om kvinnekamp. RUF mener at særegen kvinneorganisering er borgerlig feministisk, og mener videre at borgerlig feminisme er reaksjonært.

Revolusjon!

Revolusjon: Revolusjon ser på seg selv som de eneste marxist-leninistene i Norge, alle andre på venstresiden er i følge dem revisjonister eller fascister. Gruppen mener på korrekt marxistisk vis at sosialismen i Kina forsvant den dagen Mao døde, Dagen etter var det fascisme. Revolusjon mente at Albania var sosialistisk så seint som i 1991. Den gangen ble det i følge gruppen «mer sosialisme for hver dag som gikk». Revolusjon var en periode med i samarbeids-organisasjonen «marxist-leninistene

i Norge (se m-l) men ble etterhvert kastet ut fordi de var for nesegruse i sin hylling av Albania og Enver Hoxha. Revolusjon har ca. 6 medlemmer

Norges Kommunistiske Ungdomsforbund (NKU): Vi er ærlig talt litt usikre på om NKU eksisterer fremdeles. Hvis de gjør det er de ungdomsorganisasjonen til NKP (se NKP) Siste: en av redaksjonens medlemmer skal visstnok ha truffet en hippie som var medlem av NKU

Norges Kommunistiske Parti (NKP): er de siste restene av det som var Sovjets støttetopper i Norge. NKP er et parti som alltid har støttet Sovjets overgrep rundt i verden (f. eks Afghanistan, Etiopia, Tsjekkoslovakia m.m.). NKP har nå på et dødsleie som bare varer og varer gått over til å tro at revolusjon er mulig uten vold. Det bør vel forøvrig nevnes at i NKPs siste splittelse gikk bl.a. gamle partikoryfe Paul Midtlyng ut og har nå dannet «Rød-Grønt debattforum».

Norges Kommunistiske Studentforbund (NKS): NKS er ikke den største politiske studentorganisasjonen i Norge. De har de siste årene begravd seg i nynorsken og det nasjonale. Nynorsken er forøvrig Ivar Aasen sin gamle (uten seinere revidering). NKS var tidligere AKPs studentorganisasjon.

Norsk Syndikalistisk Forening (NSF): NSF er syndikalist. Dvs. at de ønsker revolusjon uten at det er noe revolusjonært parti med i bildet. NSF har vært borte noen år, men har i det siste blitt sett på Egertorget i Oslo.

Proletarisk kulturforbund (Jan Wilsberg): Proletarisk Kulturforbund er den minste av alle sektene på venstresiden. Den består av 1 -ett- medlem. Jan Wilsberg heter han. Jan utmerker seg med klare analyser av venstresiden. F. eks. mener han på dialektisk vis at det tyske kommunistpartiet MLPD er 1000 lysår bedre enn AKP. Jan tror forøvrig at han er en

viktig del av den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

RØD UNGDOM

Rød Ungdom (RU): Ærlig talt, det er vi som har lagd denne oversikten. vi slenger ikke dritt om oss selv.

Rød Valgallianse

Rød Valgallianse (RV): er et valgparti, som ble startet av AKP i 1973. Ble fristilt fra AKP i 1991. RV hevder å være et aktivistparti, riktignok uten aktivister. RV har klart det utrolige å komme inn på Stortinget, uten å ha sterk nok organisatorisk kraft til å fylle alle de 7 plassene i fylkesstyret i Oslo

SOSIALISTISK OFFENSIV

Sosialistisk Offensiv (Sos.off.): Ble startet på slutten av -80 tallet av svenske kommissærer. Har som politikk å infiltrere sosialdemokratiet. De fikk store problemer ganske fort fordi AUF ikke ville ha trotskistiske fraksjoner som medlemmer. Sos. off. ble ganske berømte etter at lederartikkelen i Praksis oppfordret til bruk av isøks mot dem. I dag er Sos.off, en ikke særlig stor trotskistisk sekt som ikke kan gå i demonstrasjoner uten paroler som krever sosialisme.

Sosialistisk ungdom (SU): er ungdomsorganisasjonene til SV. Har fulgt med SV i deres høyredreining, og har nå stabilisert seg som en sosialdemokratisk organisasjon. Hevder selv at de stadig får flere medlemmer. Selv om de har stadig mindre aktivitet.

Ungdom for frihetlig aktivitet

UFFA: Vaffelhus i Trondheim, også populært konsertsted.

Afrodite: tidligere «ikkevoldsgruppen Afrodite», Etter en diskusjon om pasifisme heter de ikke lenger «ikkevoldsgruppen». For tiden vet vi ikke helt hva de holder på med.

OTTAR

Ottar: Utbrudd fra Kvinnefronten. Ottar er reine og røde. Bruddgrunnlaget fra Kvinnefronten var spørsmålet om sladding av pornomodeller og bruk av seksuelle hjelpemidler.

MUR

Militant Ungdom mot Rasisme (MUR): MUR er fronten til Sos. Off. MUR er ikke særlig militante, og har heller ikke noen særlig stor masseoppslutning blant ungdom. MUR mener at den statlige kampanjen mot rasisme ødelegger for dem. Vi har vært på konsert med MUR, hvor det var 15 tilstede inkludert bandet.

KVINNE Fronten

Kvinnefronten: De som ble igjen når Ottar brøyt ut. Bruddgrunnlaget med Ottar var spørsmålet om sladding av pornomodeller og bruk av seksuelle hjelpemidler.

Revolutionary Communist Party

RCP: I følge kilder skal det finnes en fyr i Trondheim som selger avisen til det engelske trotskistpartiet Revolutionary Communist Party.

Ung, svart, pøbel

Ung, Svart, Pøbel: Tidligere kjent som Kolsås Pønx, som vel i og for seg er et mer treffende navn. Utgir bladet KaOs. Kan lett kjennes igjen på håret, og sine i det siste så mye omtalte tagger belter.

There's no business

Bildet: "Kverk bønda" Øyangen, "No Fish" Olsen og sangfuglen Knutsen; Norges sjarmerende forhandlingsledelse

Norske ministre kjemper en hard kamp for norske interesser i Brussel. Innimellom er de hjemme, kysser koner, menn og barn og sier; «Det var hardt, men vi vant.» Dersom vi ser på det konkrete forhandlingsresultatet, sier de noe ganske annet enn våre tapre regjeringsmedlemmer. Der kan man lese, nesten svart

på hvitt; Norge mister råderetten over norske fiske-ressurser. Norsk landbruk og næringsmiddelindustri kommer til å miste mer enn 60 000 arbeidsplasser. Norge taper mange milliarder kroner på et norsk EU-medlemskap. Og sist men ikke minst kommer vi til å måtte fire på miljø-standarene våre.

DEMOKRATI-IKKE VI

Den norske delegasjonen har arbeidet dag og natt i Brussel. Men nå er forhandlingsresultatet nesten klart, selv om regjeringa har gjort sitt for å få det utsatt. De vil nemlig ikke ha sin folkeavstemning samtidig med Sverige sin. Om 6-9 måneder skal vi gå til stemmeurnene, og nok en gang skal det stemmes over hvorvidt Norge skal være medlem av EU.

Men hva er det egentlig Jan Henry og Gunnhild og de andre har forhandlet seg fram til? Før du ser på det konkrete forhandlingsresultatet, er det en ting du skal ha helt klart for deg. Ved å sende inn sin EU-søknad har Regjeringa godtt størstedelen av den Europeiske Unionen. De har akseptert Maastricht-avtalen og Roma-traktaten. Norge har for eksempel kompromissløst godtt EUs planer om felles sentralbank, og de har ikke diskutert unntak fra utenrikspolitikken Dette betyr for eksempel at vi om ikke lenge kommer til å føre samme flyktninge og sikkerhetspolitikk som EU.

NÆRMERE EU ENN DANMARK

Dersom Norge sier ja ved en folkeavstemning kommer Norge til å bli tettere knyttet opp til EU enn Dan-

mark. Danskene har vært medlem av EF siden 1973, men de har fått noen unntak fra Maastricht-avtalen. Den norske regjeringa har ikke engang forsøkt å få igang forhandlinger om noen slike unntok.

Det er hovedsaklig seks hovedområder det har blitt forhandla om; fiske, landbruk, regionalpolitikk, finansiering, olje og miljø. Når det gjelder resten av avtalen har den norske regjeringa betingelsesløst godtt EUs krav. En del ting har det ikke vært nødvendig å forhandle om, fordi vi allerede har EØS-avtalen. Men hva har vi egentlig oppnådd i de forhandlingene vi har ført?

INGEN FISK TIL NORGE

I det siste har både fiskeriforhandlingene og fiskeriministeren vært i vinden i pressa. Jan Henry T. Olsen som nesten er fisker sjøl, han er nemlig fra Nord-Norge, har i følge TV og aviser gjort en glimrende jobb. Og det har ikke vært lett, med alle de utakknemlige rasende fiskerne og Nei-sida her hjemme hengende over seg. Jan Henrys slagord har vært: «Ikke en fisk å gi». Og dersom Jan Henry ikke fikk det som han ville, sa han at han ville si nei til norsk EU-medlemskap. Men enten liker Jan Henry å tape, ellers

har han drevet gjøn med oss. I forhandlingene har han nemlig blitt drevet fra skanse til skanse, og han har tapt et etter et av de viktigste norske krava. Men nå har han blitt ja-mann. Vi skal se på fire av de viktigste norske fiskerikrava.

NORSKE KRAV...

Et av regjeringas krav har vært å styre fiskeri-forhandlingene med Russland om polar-torsken, og at Norge fortsatt skal forvalte fisken i Barentshavet. Et annet krav har vært full råderett over fisken nord for 62. breddegrad. Og Jan Henrys slagord, ikke en fisk å gi, har også vært et viktig krav.

INNFRIS IKKE

Norge får ikke styre fiskeriforhandlingene med Russland. Vi får forvalte fisken i Barentshavet, men da etter EUs direktiver. Det betyr at det i realiteten er EU som bestemmer, men at vi har større innflytelse enn vi ville ha hatt dersom forvaltninga ble lagt direkte under EU. I områdene omkring Svalbard er det EU som skal fordele fiskekvotene. Kravet om norsk råderett over fisken nord for 62. breddegrad er et krav som regjeringa gradvis har glemt, og som sannsynligvis ikke vil bli oppfylt. Og det mest geniale av alt er at vi plutselig hadde

masse fisk å gi allikevel. Hvor all den fisken befant seg da forhandlingene begynte, er det vanskelig å si. Men nå har vi den ihvertfall, og vi deler ut til alle som vil ha.

Det konkrete resultatet av fiskeriforhandlingene er ganske enkelt; den Kongelige Dorske regjering lar seg totalt overkjøre, og tillater EU å bestemme over norsk fisk i norske farvann. Denne fisken er livsgrunnlaget for mange fiskere. Men Gro & Co har gjort det ganske klart at de ikke sitter i regjering for noen stakkars fiskeres skyld, så lenge det finnes sterke kapitalkrefter ute i Europa.

RIKE, SPANSKE TRÅLERE

En annen ting det er verdt å få med seg, er at den norske fisken som spanjolene skal få fiske ikke går til vanlige fattige fiske-spanjoler. Akkurat som i Norge er det et skarpt skille i Spania mellom de fattige fiskerne som fisker utafor egen kyst, og de rike trålerne som fisker opp all fisken og ødelegger for kystfiskerne. Når Jan Henry og den norske regjeringa gir fisk tilspanjolene, støtter de den store kapitalist-eide spanske trålerflåten som har drevet så mye rovfiske i eget hav at de trenger nye områder å fiske tomme.

PAPIRFISK OG FISKE-MANGEL

Grunnen til at vi har fått innfridd så få av fiskeri-kravene våre, er at EU har mangel på fisk. EU-kommisjonen mener at flåten må reduseres med ca. 40% for at fiskeflåten ikke skal fiske mer enn det fiskebestandene tåler. Knappheten på fisk fører også til at fiskerne ikke klarer å fiske de tildelte kvotene sine. Etterhvert har en stadig større del av kvotene blitt såkalt papirfisk. I 1983 fisket fiskerne i EU gjennomsnittlig 5% mindre enn de fastsatte kvotene. I 1989 var andelen papirfisk økt til 15%. Et annet problem, som fører til at det blir stadig mindre fisk i EU, er at mange ikke følger kvotene, og på grunn av de store forholdene er det vanskelig å kontrollere.

Et annet EU-problem, som antageligvis kommer til å ramme Norge er såkalt kvotehopping. Det vil si at et fiskeriselskap fra et annet land investerer i Norge for å få tilgang på norske fiskekvoter. Kvotehopping er ikke en del av EUs fiskeripolitikk, men en konsekvens av den frie flyten av kapital, og selskapers rett til å etablere seg hvor de vil.

MEN FRI FLYT FÅR VI IKKE

Norge hadde et krav til, nemlig å få selge all sin fisk tollfritt i EU. Dette burde jo være en naturlig konsekvens av den vidunderlige varer skal flyte fritt ordninga. Dette kravet har de heller ikke fått innfridd. Her trenger EU selvfølgelig overgangsordninger.

HVA MED FRU ØYANGEN?

Resultatet av landbruksforhandlin-

gene vil være full pristilpassing fra første dag. Bonden vil få noe kompensasjon for inntektsbortfallet i en overgangsperiode. Størrelsen på tilskuddet vil være 4,3 milliarder hvorav 1,3 milliarder vil være norske penger.

Full pristilpassing fra første dag vil utkonkurrere store deler av norsk næringsmiddelindustri. Norge har fått med en klausul som sier at EU-kommisjonen etter klage fra Norge kan iverksette tiltak for å hindre negative konsekvenser for næringsmiddelindustrien. Forutsetningen er at det skal finne sted alvorlige markedsforstyrrelser. Denne ordninga skal eksistere i 5 år. Men det er forbudt å bruke grensekontroll som virkemiddel ved alvorlige markedsforstyrrelser.

EU BESTEMMER ALT

Norge har også fått lov til å gi investeringsstøtte til næringsmiddelindustrien i en overgangsperiode på tre år. Forutsetninga for denne typen støtte er at den ikke øker bedriftens produksjonskapasitet. Det er Norge som skal betale denne støtten.

Norsk landbruk, eller det som er igjen av det når vi har tilpasset oss EUs prisnivå og felles landbrukspolitikk, vil selvsagt få støtte på linje med de andre medlemslanda i EU. Norge stilte imidlertid krav om at hele det norske landbruket skulle omfattes av EUs støtte til vanskeligstilte områder, eller Less Favoured Areas, som det hetere i EU. Ca. 85% av det norske jordbruket vil være definert som vanskeligstilt område. EU gir 460 millioner i støtte. I tillegg får Norge lov til å gi 1460 millioner i støtte.

IKKE LANGT NOK MOT NORD

Norge krevde også at hele landbruket vårt skulle få en særskilt støtte fordi vi ligger så langt mot nord, og at EU skulle være med på å finansiere denne støtten.

Løsningen ble noe ganske annet enn regjeringas opprinnelige krav. «Nordisk» landbruk begrenses til områder nord for 62. breddegrad. Områdene som skal motta støtte må i tillegg ha mindre enn 10 innbyggere pr. kvadratkilometer, og dyrket mark må ikke utgjøre mer enn 10% av det totale arealet i kommunen. Regjeringa hevder at områder sør for 62. breddegrad som oppfyller de samme kravene også kan få støtte.

I den finske løsninga står det imidlertid at tilgrensende områder til 62. breddegrad kan få slik støtte. Her driver Gro & Co rett og slett feilinformasjon. De hevder at støtten kan strekkes 400 km. sør for 62. breddegrad. EU-kommisjonen mener de kan strekke seg til ca. 3 km. Det er også viktig å merke seg at de er Norge som skal betale denne støtten, ikke EU. EU bestemmer altså hvem som skal få støtte, men de er ikke med å betale.

like showbusiness

MATPRISENE SYNKER, LØNNINGENE SYNKER

En annen ting Regjeringa har lagt fram som en stor fordel for oss alminnelige forbrukere er at matprisen kommer til å gå ned. I sin «Europa-utredning» regnet de med at matvareprisene skulle gå ned med mellom 8% og 12%. Det de ikke roper så høyt om, er at lønningene også kommer til å gå ned, slik at den totale kjøpekraften kommer til å være den samme.

En ren markedstilpasning kommer også til å føre til større forskjeller i matprisene i ulike deler av landet. Sentrale strøk kommer til å få enn større prisreduksjon enn utkanten fordi transporten vil være billigere og fordi store antall varer gir lavere pris pr. enhet.

HVA, HVEM, HVORFOR?

EUS regionalpolitikk er delt inn i tre deler. Det ene er landbrukspolitikken som egentlig ikke regnes som regionalpolitikk. Det andre er EUs penge- støtte til vanskeligstilte land eller regioner. Det tredje er hvilke distrikts- politiske virkemidler EU tillater sine medlemsland å bruke.

FATTIGE OG RIKE

I EU er høy arbeidsledighet og lav inntekt pr. innbygger de viktigste kriteriene for å få støtte fra EUs forskjellige fond. Grunnen til dette er at forskjellene i levestandard er enorme innad i EU. En av EU-kommisjonens egne rapporter viser at forskjellene i levestandard er over dobbelt så store innad i EU som de er i USA. Arbeidsledigheten varierer også enormt. I noen områder er den nede i 2,5 prosent andre steder er den over 22%.

EU er delt inn i statistiske enheter (NUTS) og hvor mye penge- støtte en region skal få beregnes utifra dette. Støtten var tidligere delt inn i 5 mål- områder, der lav levestandard og vedvarende høy arbeidsledighet var de viktigste kriteriene. Dette betyr at EUs regionalpolitikk er fattigdoms- orientert. Norsk regionalpolitikk har hatt som mål å «bevare hovedtrekkene i bosettingsmønsteret og sikre leve- verdige vilkår i alle deler av landet.». EUs regionalpolitikk er grunnleg- gende forskjellig fra Norges. Dersom vi blir medlem av EU, kommer en omlegging av regionalpolitikken til å få og svært triste konsekvenser for dem som bor på steder som ikke bær- rer seg økonomisk.

BLI FATTIGERE, FÅ STØTTE!

Norge forsøkte opprinnelig å få de fire nordligste fylkene i Norge som mål- område 1, altså områder med lav le- vestandard. Dette fikk vi ikke gjen- nomslag for, trolig fordi Troms og Nordland er for rike. Det er riktig at Norge som medlem av EU kan Norge søke støtte igjen seinere. Forutsetnin- gene er bare at arbeidsledigheten går betraktelig opp, eller at folk blir mye fattigere. Det er altså ingen udelt glede å motta støtte fra EU.

Forhandlingsresultatet innebærer at det er opprettet et mål 6 område. Dette området har blant annet spredt boset- ting som kriterie for å motta støtte. Spredt bosetting er definert til områ- der der det bor mindre enn 8 perso- ner pr. kvadratkilometer. Det er mest trolig bare de fire nordligste fylkene våre som vil ha krav på slik støtte, selv om det også finnes andre områ- der i Norge med like spredt bosetting.

GI 9.2 MRD, FÅ 500 MILLIONER.

EU vil bevilge ca. 500 millioner i støtte til de 4 nordligste fylkene. For å få disse pengene må Norge i tillegg være villig til å delfinansiere prosjek- ter som EU vil støtte. Dette betyr at gjennom å bestemme hvilke prosjek- ter som skal få støtte av EU, også vil bestemme hvilke prosjekter som skal få støtte av den norske statskassa.

EU finansieres delvis ved at med- lemslanda betaler inn kontigent, del- vis ved at EU har egne inntekter (toll og importavgifter o.l.). Norge som er et relativt rikt land vil bidra med ca. 9,2 milliarder kroner i året. Omtrent 25% av EUs budsjett går til regional- politikk, d.v.s. at Norge bidrar med rundt 2 milliarder i året. Tilbake kom- mer vi til å få ca. 500 millioner som

utelukkende skal gå til de fire nord- ligste fylkene våre. Med et EU med- lemskap kommer vi til å føre en dår- ligere regionalpolitikk enn vi gjør i dag, og vi må betale mye mer for den enn vi får igjen.

Støtta som gis kan ikke være kon- kurransevridende og det kan heller ikke være varig driftsstøtte. Støtta vil ofte gå til infrastrukturprosjekter og investeringsstøtte til enkeltbedrifter.

NEI OG ATTER NEI

Dette er en del av det forhandlingsre- sultatet som regjeringa framstiller som en stor seier for Norge. Slik jeg ser det, er ikke det å tape alle sakene krava sine å vinne noen forhandlin- ger. Men dersom vanlige folk ikke sier ifra, kommer dette forhandlings-

resultatet til å bli satt ut i livet. Ja sida har alle de store avisene, og milliar- der med kroner i sitt propaganda- nettverk. Nei sida har bare sånne som oss.

KAIA STORVIK HANSSEN

Under: I forhandlingene ga Norge bort flere tusen tonn fisk, og kanskje enda viktigere råderetten over fiskeressur- sene.

Anmeldelser:

BIG BANG

Det var en gang et band som het "BIG BANG". Bandet bestod av tre gutter Erik, Øystein og Christer, tre fattige musikere fra Oslo østkant.

De hadde vært på turne i San Francisco, og spilt et par konserter i Oslo men allikevel var det få mennesker som visste hvem de var. Natt til 25 desember 1993 falt det en tjukk liten mann kledd i rødt ned skorsteinen til deres skrøpelige hjem. Av han, fikk de gaven en hver musiker ønsker seg, nemlig en hel dag i studio med med Jørn Kristensen som produsent. Ut av dette kom det en heftig kassett med fire sanger på, ved navn: "Little Cloud", "Singalong Song", "The Hipster" og "Albert".

En grom blanding av fuzz-pop og glad-rock. Når man hørte musikken kunne man føle Christers raske og hardtslående trommer dypt inn i brystet, lyden av Eriks trill- ende bass-spilling kile deg langt ut i øreflippene, mens Øysteins ganske muntre fingerspill kunne gjøre enhver person ett hakk gladere. Alle som hørte musikken deres visste at de en dag kom til å bli viden kjent. Desverre er det ennå ikke mulig for alle å få tak i kassetten deres. Men vi venter alle i spenning på at de endelig skal få gitt ut skive

BIG BANG

Dag Seierstad: Brüssel midt imot

Studiebok fra Nei til EU
Pris: 95,- kroner

Dette er en grei bok for deg som veit lite om EF/EU og gjerne vil vite mer. Den tar opp de viktigste sidene ved EU, den er ganske lettlest og innehol- der mye fakta, men den er dessverre litt tørr og saklig.

Forfatteren er litt ullen når det gjelder EØS, og boka preges også av sosi- aldemokratisk tankegang. Forfatteren har tydeligvis stor tro på systemet og at kapitalen kan styres. Men hva kan man vente av sosialdemokrater?

Lesebok 1994

Utgitt av Nei til EU i samarbeid med Det Norske Samlaget
Pris: Ingenting, du får den på døra (kan også kjøpes innbundet i bokhan- delen).

Dette er Nei til EU sitt svar til regjeringas "55 minutter om Norge og EF", og skal i likhet med sistnevnte deles ut til alle husstander i Norge.

Denne boka er virkelig bra propaganda, den inneholder små faktabiter med informasjon om Norge og EU, men mesteparten av boka er bidrag fra 28 norske forfattere. Alt går lett og kjapt å lese, og forfatterne har bidratt med alt fra politiske artikler til rein underholdning. Dette er også en bok du kan ha liggende på do, ingen av tekstene tar nemlig mer enn fem minuter å lese.

MYE, MER, FOR MYE.

Da Stortinget sa ja til EØS-avtalen, sa de i realiteten ja til størstedelen av EUs lovverk. Og det er viktig å få med seg at det ikke bare er de lovene som gjelder i dag, men også de lovene EU vedtar etterhvert som kommer til å gjelde. Dette betyr ikke at det ikke er forskjeller på et EU-medlemskap og å slutte seg til EØS-avtalen. I dette nummeret av Rebell er det en artikkel om forhandlingene mellom Norge og EU om EU medlemskap, og de sakene det ble forhandlet om der, er de viktigste forskjellene. Dette gjelder først og fremst, landbruk, fiske og regionalpolitikk.

EØS-avtalen betyr at Norge slutter seg til det indre markedet. Det betyr at varer, tjenester, kapital og arbeidskraft skal flyte fritt mellom Norge og Europa. Nå kan du bo, studere og jobbe hvor du vil, roper Europa bevegelsen. Være arbeidsledig hvor du vil, er kanskje riktigere å si. Men det er ikke helt sant. Dersom du drar til et annet land for å søke jobb, men ikke får det innen tre måneder, opphører retten til å være i landet.

Hvorvidt mange kommer til å benytte seg av muligheten til å dra å jobbe i et annet land er også usikkert. Erfaringer fra EU viser at det ikke har vært noen stor økning i

flyttinga fra land til land, på tross av at det nå er en rettighet for alle. Den årlige flyttingen fra et land til et annet i EU har økt fra ca 500 000 til 600 000 fra det året da det frie arbeidsmarkedet i EU trådte kraft og fram til idag. I 1987 bodde bare 1,56% av EUs befolkning i et annet land enn sitt eget, så det er ikke så veldig sannsynlig at vi vil få en masse inn- eller utvandring i Norge sjøl om vi blir med i EU.

VINMONOPOL? IKKE VI NEI!

En annen ting det er mange uenigheter om, er hvorvidt Norge kan beholde vinmonopolet eller ikke med EØS-avtalen. Det er merkelig at det har vært så mye diskusjon rundt akkurat dette spørsmålet, for det har et veldig greit og enkelt svar; det kan vi IKKE. Vinmonopolet som bedrift kan selvfølgelig fortsette, men staten kan ikke opprettholde sitt monopol på innføring av alkohol i Norge. Norge har ikke fått noe unntak, og det har allerede vært mange liknende saker oppe for EU-domstolen. Ingen har fått lov til å beholde sine monopoler.

I disse tider er det skikkelig hipt med alkoholpolitikk, på grunn av de innskrenka skjenketidene i Oslo. Her er det opp og fram for liberalismen, og mest mulig øl til

Virkninger av EØS-avtalen

EØS-avtalen. Alle har hørt om denne avtalen, som Norge skreiv under i fjor. Men alt for få veit hva en slik avtale egentlig innebærer. At den kommer til å få konsekvenser som de aller fleste i Norge vil merke, er et faktum som regjeringa har greid å holde godt skjult. I denne artikkelen har vi sett på hvordan EØS-avtalen kommer til å virke i Norge i tida som kommer.

alle lengst mulig. Mange synes kanskje det er dødsdømt at vinmonopolet blir avvika. Med en EØS-avtale blir det antageligvis både lettere og billigere å få tak i alkohol.

HELGEFYLL ER SUNNERE ENN EUROPA-METODEN

Jeg drikker sjøl nå og da, og det er en glede jeg unner andre. Men det er et faktum at vi Norge har mye færre alkoholikere, fordi det er såpass vanskelig og dyrt å få tak i alkohol. Helgefyll er kanskje verken stilig, intellektuelt eller gøy, men faktum er at det er mye sunnere enn å drikke hver dag. De fleste nordmenn som drikker, drikker mye en eller to dager i helga. Og selv om det ikke virker sånn, drikker vi mye mindre enn de gjør i Danmark, Frankrike og Italia der de tar noenglass vin og en liten tynn en til middag og til kveldsmat og mellom måltidene og...

HVOR KULT ER DET MED ALKISER?

I Norge drikker vi sjeldnere og mindre. Og dette fører til mye færre alkoholskader. Det er dessuten vanskeligere å bli alkoholiker, det er nemlig akseptert å drikke hver dag. EØS-avtalen betyr ikke at vi får franske drikkevaner i løpet av de første ukene alle sammen, men når alkohol blir billigere og lettere tilgjengelig drikker folk mer. Dette er et faktum. EØS fører altså til at

folk drikker mer. Og sjøl om mange skryter en god del om fyllekulene sine, er det kanskje ikke flere lever-sjukdommer, flere alkoholiserte foreldre og flere alkiser på 16 år de vil ha?

SOSIAL DUMPING

EUs mål er ikke at alle folk skal ha det bra. EUs mål er å tjene mest mulig penger på kortest mulig tid. Og for å øke profitten har de to relativt lett forståelige metoder. Det ene er å utkonkurrere USA og Japan og ta deres markedsandeler i resten av verden. På denne måten kan de få solgt varene sine til flere. Den andre metoden er den jeg skal se på her. Det er å utbytte arbeiderklassen internt i EU mest mulig, slik at den blir billigere i drift. I EU kaller de dette sosial-dumping.

I EU blir begrepet sosial dumping brukt om to forhold. Det ene er når utenlandsk arbeidskraft hentes til et land for å jobbe for dårligere lønn- og arbeidsvilkår enn det som gjelder for landets egne arbeidstakere. Det andre er når en arbeidsgiver flytter sin bedrift til et annet land fordi det er dårligere lønns- og arbeidsvilkår der, slik at utgiftene blir mindre. Utenlandsk arbeidskraft i Norge har vi hatt lenge, men på grunn av kontroll-avtaler tvunget fram av fagbevegelsen, har disse stort sett vært sikret norske lønns- og arbeidsvilkår.

Med EUs fire friheter, spesielt fri flyt av arbeidskraft, blir slike kontrollavtaler ulovlige. De kan nemlig oppfattes som konkurransevridende.

GRO LJUGER!

Med EØS-avtalen forsvinner enhver mulighet for "Norge til å hindre bedriftseiere i å flytte sine foretak til andre land". Regjeringa hevder i midlertid at den andre typen dumping kan unngås ved nasjonal lovgivning. Et påstått løsnings er å innføre minstelønn lovveien, eller i tre parts forhandlinger. I Norge ville slike forhandlinger foregå mellom LO, NHO og regjeringa.

Ved slike utveier bli resultatet nesten alltid at man vedtar en minstelønn, men ingen andre betingelser. Arbeidstid og andre arbeidsforhold blir da opp til arbeidstaker og giver. Slike ordninger bidrar dessuten til å presse lønna generelt nedover. Dersom det er en minstelønn som er bestemt av Stortinget kan arbeidsgivere bruke denne minstelønna til å presse egne lønninger nedover.

En annen ulempe ved å vedta minstelønner lovveien, er at den blir justert alt ettersom hvem som sitter med den politiske makta i Norge. Fagbevegelsen som representerer vanlige folk som jobber får dermed ingen direkte innvirkning på minstelønna. Og dette er en alvorlig svekkelse av fagbevegelsen i Norge.

I Frankrike har de en slik minstelønn. den har ført til at de har en permaent lavtlønnsklasse i både privat og offentlig sektor. Litt forenklet fungerer denne ordninga som «arbeid for trygd». I Frankrike har den ført til en lavtlønna masse i bønn som har dårlige arbeidsforhold og få rettigheter.

En annen løsning er å gjøre tariffavtalene gjeldende overalt overalt, som en tariff-plikt. En tariffavtale er en avtale som omfatter både lønns- og arbeidsforhold. Dersom en slik avtale innføres, må den selvsagt gjelde for alle norske bedrifter, også der hvor ingen av arbeidstakerne er organisert. Dette vil i så fall være et helt nytt prinsipp der en undertegner avtaler uten å ha noen organiserte folk til å påse at avtaleverket blir fulgt. Denne ordningen bli avvist ovenfor eventuelle arbeidsgivere som ønsker det i dag.

HVA SOM HELST -MEN BARE I TRE MÅNEDER

I tillegg forbereder EU et nytt direktiv. Dette går ut på at, uavhengig av nasjonale lover og regler, skal man stå fritt til å ta med seg arbeidskraft på de betingelsene arbeidsgiveren kan presse arbeiderne til å gå med på, bare det gjelder oppdrag på under tre måneders varighet. Det vil neppe skape store problemer for organiserte arbeidsgivere å sende busslaster med fattige og dårlig betalte arbeidere rundt i EU når dette går igjennom.

Med en EØS-avtale får du det dårligere. Kanskje ikke med en gang, men etterhvert. Stem nei til EU ved folkeavstemninga. kampen for utmelding av EØS-avtalen fortsetter.

KAIA STORVIK

Debatt

Det nasjonale - eit trugsmål mot rasismen

Over og under: Brundtaland og Birkeland spiller på lag med storkapitalen når de hetser det nasjonale

Det har vorten sers populært å vera antinajonal. Av di det å vera nasjonal (i fylgje Turid Birkeland og media) skal vera motsetnaden til det å vera internasjonale - å vera solidarisk med anna folk enn oss sjølve. At det å vera nasjonal er stempla som å vera usolidarisk, egoistisk og i siste hand rasistisk, er - som vi skal sjå - ikkje tilfeldig. Men lat oss fyrst sjå på Birkeland sin eigen retorikk.

Bakgrunnen for at Birkeland kan køyra ut den antinajonale hetsen sin, er mellom anna at ho, Gro og Dagbladet stør Arne Myrdal i definisjonen hans av nasjonen. I fylgje Dagbladet er Myrdal nasjonalist når han ynskjer å kasta alle ikkje-kvite innvandrarar ut or landet. Altso at forsvaret av ein nasjon er eit forsvar av menneske med kvit hudfarge. No veit jamvel ein 5-åring at svenskar, tyskarar og nordmenn har kvit hudfarge, og jamvel Birkeland, Gro og Dagbladet veit at dess kvithuda menneske høyrer til ulike nasjonalitetar. Soleis er nasjon ikkje knytt til hudfarge. Då er det heller ikkje eit forsvar av nasjonen når Arne Myrdal driv

klappjakt på pakistanarar; det er bare eit forsvar av ei rase. Når rase ikkje har noko med nasjonen å gjera, kan heller ikkje Myrdal vera nasjonalist - berre rasist (og dette skryter han jo av sjølv og).

Når desse (Myrdal, Gro, Birkeland og Dagbladet) like fullt nyttar ein slik pillrote definisjon av nasjonalisme er dette av di dei tener på det. Myrdal vinn auka oppsluttnad om rasismen av di han av sume sjåast på som ein forsvarar av Noreg. Og Birkeland, Gro og Dagbladet vinn auka oppsluttnad om EU av di dei stemplar eit NEI til EU som eit nasjonalistisk - og dimes - rasistisk og egoistisk standpunkt. Men ogso større krefter vinn på at folk vert antinajonale.

Idag er verda ein marknad, kapitalen flyt nesten fritt over landegrensene - Fred Olsen kan lett kjøpa opp fabrikkar i England, India og Sør-Korea for so å leggja dei ned. Verdsbanken og det Internasjonale Pengefondet (IMF) kontrollerer i stor mun utviklinga i den 3. verda - landa har store lån som må betalast attende, og dei største monopola (som kontrole-

rer bankene) skyr ingen middel for å tyna verdiar ut av dei fattige landa. For kapitalistane er det ikkje noko problem å fjerna matvareproduksjonen i Afrika for å produsera han sjølv, og so selje han pånytt til dei som produserte maten. Difor er den internasjonale kapitalen den største trugselen mot den 3. verda - gjennom bankane styrer dei utviklinga i ei slik lei at dei fattige landa vert stendig meir utarma. Og fleire og fleire døyr. Og fleire og fleire flyktar.

Kva har so dette å gjera med nasjonalisme? Lat oss stilla eit spørsmål. Kva må til for at eit folk skal sloss mot ei slik undertrykking og øyding av landet sitt? Jau, dei må kjenne at dei på ein eller anna måte har noko å forsvare, ikkje berre livet sitt men noko meir. Dei må vite at det ikkje berre er dei som vert drepen - dei sjølv som folk - nasjon. Og nettopp dette - det nasjonale - gjev ulike grupper innanfor den nasjonen som til dømes arbeidarar, bønder, fiskarar og studenter sams interesser; av di dei høyrer til same nasjon. Folk i 3.verda må also vera nasjonale for å kjempa mot utbyttinga. Og slik er det jo. Frigjeringsrørslene i 3. verda er nasjonale, og har som fyrste mål å reisa ein sjølvstendig nasjon. Slik ser me at å vere nasjonal - å sloss for sitt eige sjølvstende som nasjon og mot undertrykking av han - er nett det motsette av kva Birkeland, Gro og Dagbladet vil ha oss til å tru det er. Og nett det motsette av kva dei ynskjer - dei vil ikkje ha eit folk som kjempar for sjølvstende. Det er i mot deira interesser - som er dei same som Fred Olsen sine; for verkeleg sjølvstende tyder rett til å velje sjølv, og når folk rår sjølv skjer det ofte at dei rår på eit vis som er til fordel for folk og ikkje for Gro og Verdsbanken.

Men kva er det å vera nasjonal? Tyder det at nasjonalisme er å forsvare nordmenn framføre andre?

Turid Birkeland tener seg i desse dagar god og feit på å stempla folk (i fyrste hand EU-motstandarar) som nasjonalistar. Og alle veit kva ho legg i det: Einkver som så mykje som vågar å taka orda «sjølvråderett» eller «folkestyre» i munn kan fort karakteriserast som «oversubsidierte, nasjonalistiske, feite, grådige og rasistiske bønder»!

Før eg svarar lyt me sjå på kva som er ein nasjon (og kva som ikkje er det) og sjå kva som er å vere nasjonal.

I vanleg språkbruk (og politikspråk) er nasjon synonymt med stat. Det er det i verke ikkje. Ein stat er stutt sagt ei administrativ eining med vedtekte grenser og ei utøvande makt. Ein nasjon, derimot, er ei gruppe med menneske. Vi har mange nasjonar utan stat (Baskarar, samar, bretonerar) og stater med fleire nasjonar (Storbritannia). Nasjonen er tufta på eit samanfall av mange sams drag i ei folkegruppe. Dei sams draga kan vera språk religion, territorium, kultur osv. Men det held ikkje med desse «objektive» kriteria åleine, ein må også kjenne seg knytt til ein nasjon. Det som ligg til grunn for at vi kjenner oss norske er ei sams soge - ei sams norsk soge som vi er ein del av. Om vi kjenner oss som ein norsk nasjon so er vi ein norsk nasjon, so enkelt er det.

Kva er so ein nasjonal politikk? Er det å stri for ein politikk som favoriserer oss framføre andre? Nei. Ein nasjonal politikk botnar fyrst og fremst i at alt folk - alle nasjonar - har rett til å råde over seg sjølv. Difor kan ein ikkje vera internasjonale utan samstundes å vera nasjonal - forståinga av at vi er ulike (ikkje kvalitativt!) men at vi bør byggja ei demokratisk verd der alle er likeverdige (ikkje berre i abstrakt tyding, men sosialt) er det internasjonale i nasjonalismen. Dette tyder ogso at vi lyt verna om det norske og stri for verkeleg nasjonal sjølvråderett samstundes som filipinarane strir

for si. Og vår kamp for nasjonal sjølvråderett rårar ikkje berre utenlandsk undertrykking, han rårar ogso norsk rasisme og imperialism. Birkeland, Gro og Dagbladet er ikkje internasjonale når dei vil ha oss inn i EU og Gro er like lite internasjonale når ho kastar Kosova-albanarar ut or landet. Ein nasjonal interesse, for folk sine interesser er dei motsette av kapitalen sine.

Skal vi kjempa for at folk er likeverdige og for at folk skal få råda over seg sjølv, lyt vi og kjempa for vårt eige. Om vi, anti-rasistar, skal lukkast i striden for at folk frå ulike kantar av verda fritt kan bu saman og striden for at dei skal få halda på sin nasjonalitet og kultur, lyt vi vite kva vi strir for. Vi lyt elska det norske for å kjempa for det filipinske, pakistanske og tyske.

Vi er menneske. Og det menneskelege finn tallause måtar å ovra seg på. Og alt er like rettkomen i utgangspunktet, og vi har alle andsvar for den jorda vi bur på og livsgrunnlaget vårt. På same måte som det er verdsfullt at samane er samar og ikkje norske, er det ei verdi i seg sjølv at vi er norske. Gleda over mangfaldet er det som mest av alt må ligge til botn for anti-rasisme. Kravet om å råde sjølv og å halda på sin eigen nasjonale kultur er det Birkeland, Gro og Deutsche Bank fryktar mest. Av di det hindrar dei i å føre sin internasjonale politikk, med internasjonalt forpliktande samarbeid, internasjonalt lønnsnivå og med sin internasjonale flyktningepolitikk.

HÅKON KOLMANNSSKOG

Akkurat som Filipinerene må føre en kamp for sin nasjonale selvstendighet må vi og gjøre det.

REBELL

FRANKRIKE KOKER.

I løpet av mars måned har hundretusener av gymnasiaster, studenter, arbeidsløse og arbeidere demonstrert over hele landet. Som en enhetlig front har de kjempa mot regjering og borgerskap.

PARIS REBELL

I Paris har det vært store demonstrasjoner 2., 3., 10., 12., 17., 25., og 31. mars. Oppimot 250000 deltok bare i Paris. Det mest imponerende med bølgen av aksjoner har allikevel vært bredden - geografisk og oppslutningsmessig. Den 17. mars var det demonstrasjoner i over 50 franske byer! Arrangørene den dagen var de fire største faglige landsorganisasjonene CGT, CFDT, FO og CFTC, de to største lærerorganisasjonene FSU og FEN og studentorganisasjonene UNEF og UNEF-ID. Yrkesskolene og gymnasiastenes organisasjoner var også representert. En sånn enhet er enestående. Hva er så bakgrunnen for denne protestbølgen?

I Frankrike er det over 8 millioner som ikke har ordentlig arbeid. 3 290 000 er de offisielle arbeidsløse. I tillegg til disse kommer deltidsarbeidende, uregistrerte arbeidsledige (1 million!), sosialklienter, folk på diverse tiltak m.m. Blant ungdom er situasjonen verst. Arbeidsløsheta blant ungdom under 25 årer offisielt

på 23%. For unge jenter er den på 31,5% ! Bare 56% av de unge som har arbeid har sikkert arbeid. De andre 44% har diverse lærlingeplasser, småjobber, 3 måneders-kontrakter osv. Denne ungdomsarbeidsløsheta regnes naturlig nok som et viktig samfunnsproblem av de fleste, spesielt de som er ramma av den. Mye av bakgrunnen for arbeidsløsheta er privatiseringspolitikken. En annen viktig grunn er at franske bedrifter søker til tredje verden land med lave lønninger og svake arbeiderklasser. Den franske regjeringa vil bøte på dette med å inn føre tredje-verden lønninger i Frankrike.

Dette ville de gjøre gjennom CIP. CIP står Contrat d'Insertion Professionel, eller Kontrakt for innpass på arbeidsmarkedet. I grove trekk er det en plan der ungdom kan ansettes for lønninger under SMIC (Salaire Minimum Interprofessionel de Croissance, minstelønna). SMIC er ment som en garanti mot underbetaling som de franske arbeiderne kjempa seg til i 1968. Den er allerede svært uthult. Beregninger viser at tre fjerdedeler av ungdom får lønninger under SMIC. Det som nå skjer er at regjeringa ønsker å vedta underbetaling av ungdom i lovs form. For studerende ville forslaget bety at papirene deres ville bli null verdt. Uansett hva slags karakterer man får ville man bli nødt til å godta 80% av SMIC. For gymnasiaster og ungdom uten utdanning ville CIP bety at de yngste måtte godta lønninger nede i 1421, 54 F i måneden - 30% av minstelønna! For voksne arbeidere ville dette føre til at deres arbeidsplasser sto i fare. Hvorfor betale en 45-åring når du kan få tre 18-åringer for samme prisen? En SMIC-jeunes var skapt. En minstelønn for unge, og en for de over 25.

En uke etter at lovforslaget var lagt frem kom de første aksjonene. Gymnaselever i Parisområdet arrangerte en demonstrasjon som samla 15000. I Toulouse, Nantes og andre byer var det streiker på gymnaser, yrkesskoler, handelshøyskoler og universiteter. Aksjonskomiteer blei danna og snart vokste det fram en front mot CIP. Demonstrasjonene tiltok i styrke. 12. mars deltok over 100000 i en demonstrasjon! Det overveldende flertallet av deltagerne var sjølsagt ungdom, men svært ofte hadde fagforeningene og ungdommen felles demonstrasjoner. Oppfinnsomheten var også tilstede. Blant annet klarte ungdom i Besancon å blokkere inngangen til tenniskampen mellom Ungarn og Frankrike i Davis Cup.

Det vi har hørt mest om her hjemme er «les casseurs», «herperne». Bilder av brennende biler, knuste butikkvinduer og steinkastende ungdom gjør seg bra på TV. Mye av herpinga er utført av ungdom fra la Banlieu,

forstedene. I forstedene befolka av innvandrere og arbeidere er det jevnlig kamper mellom ungdom og det berykta opprørspolitiet CRS. Når denne ungdommen kommer inn til Paris møter de symbolene på det de hater, symboler på rikdom. Det franske opprørspolitiet er også svært voldelig. Under det forrige studentopprøret drepte CRS en student som het Malik Ousseki. Han blei slått i hjel i et portrom av politimenn på motorcykel.

Kampen endte med seier. Alliansen mellom fagbevegelse, studenter og gymnasiaster og deres militante aksjoner skremte statsminister Balladur og resten av borgerskapet. CIP blei trekki tilbake, etter først å ha blitt endra tre ganger. I stedet blei det innført et subsidieringssytem for bedrifter som ansetter ungdom.

Kampene i Frankrike kan lære oss mye. Jan Tore Sanner har allerede foreslått at ungdom bør godta lavere begynnerlønn. «Arbeid for trygd» og lignende er satt i gang. Læringer opp-

lever stadig dårligere vilkår. de ideologiske angrepene borgerskapet kom med i Frankrike har vi hørt her hjemme og. «Ungdommen kjemper bare for å bli en del av systemet, og vil bare sikre seg selv.» «Ungdommen bør være glad for å få jobb i det hele tatt.» Solidariteten blant CIP-motstanderne viste at ungdommen nekta å ødelegge for hele arbeiderklassen ved å knuse SMIC. Kravet de stilte seg bak var «35 timers uke uten tap av lønn.» Vi må være på vakt, og allerede nå bygge allianser mellom gymnasiaster, yrkesskolelever, studenter, arbeidsløse og fagorganiserte. Det er mulig å vinne. Disse alliansene og kampene vil kanskje legge grunnlaget for det kampfelleskapet som skal gjøre slutt på arbeidsløsheta og utbyttinga for alltid!

MAGNUS BERHARDSSEN

Åpent brev fra UNEF

Dette brevet fra den PCF (revisjonistparti)-dominerte studentunionen UNEF kom som et svar til et brev Balladur hadde skrevet til ungdommen gjennom avisa Libération. Det ble publisert etter den enorme demonstrasjonen 17.mars.

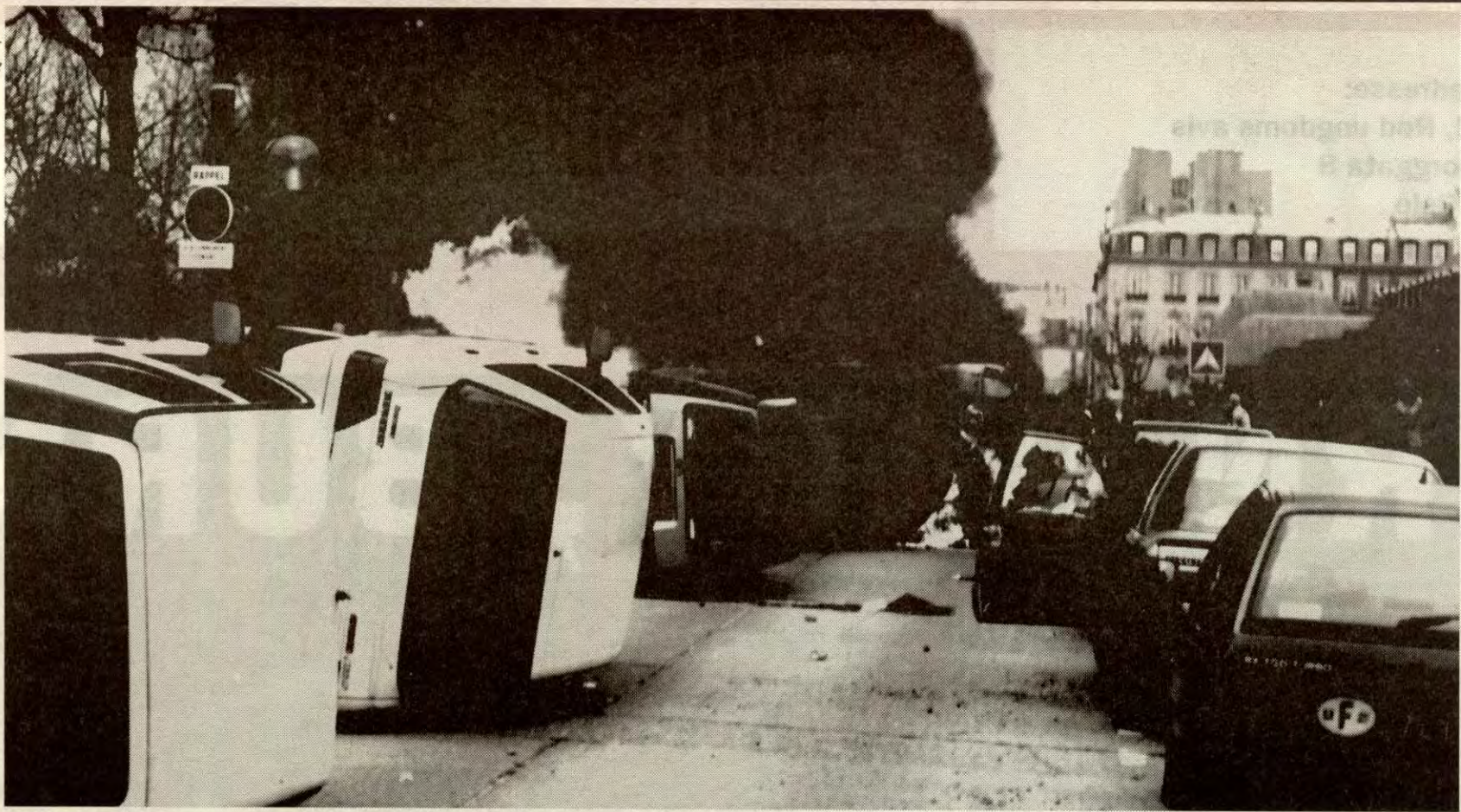
«Herr Statsminister, vi er enig om en ting: ungdommen er Frankrikes framtid. Men, med SMIC-jeunes, så er den framtida dere skaper for oss en med usikkerhet, utestengning og

slavearbeid. Om denne framtida har vi sagt, og vi gjentar det nå, : vi vil ikke ha den. Dere ber om dialog, om ro, men etter at dekretet deres ble kunngjort har dere ikke villet høre på det vi har å si. Kom og møt de ungdommene og studentene, møt dem hvis eksamener dere vil selge på billigsalg, og gjør dere så noen tanker om disses ønsker og framtid. Etter denne suksessrike dagen kan dere ikke lenger overse at ungdommen ikke ønsker deres SMIC, som hverken kan forhandles eller endres. UNEF

henstiller til all ungdom, på universitet, yrkesskole eller gymnas, om å fortsette og forsterke kampen mot SMIC-jeunes og forberede seg på de kommende aksjonsdagene utropt av koordineringsgruppene. UNEF ber studenter om å underskrive det nasjonale oppropet for å trekke tilbake SMIC-jeunes og vi krever raske bevilgninger til vår utdanning.»

L'HUMANITÉ 18.03.94

Venstre og høyre:
Under demonstrasjonene mot den franske regjeringen ble ungdommen veldig sinte, og endel biler ble ødelagt.

PARIS, TORSDAG 17 MARS.

Jada, fransk ungdom kan få sagt det; "ordur Balladur" (dritt Balladur).

Og når 50 000 (!!!) ungdommer sier det på en gang, lager det rystninger helt inn i den franske regjeringa. For oss sultefora norske aksjonister varmet dette hardt om hjertet. Å kjenne kraften av ungdommen som retter sin vrede oppover, mot undertrykkerne.

Mennesker og bannere så langt øyet kan se. Og politi, masse politi, hele 3500 TREVI-trente, mange hard bevæpna, fascist-snut. Derfor gikk det også som det gikk: Det begynte med

at mildt sagt sinte ungdommer såkalte herpere eller ødeleggere, hovedsaklig fra banlieuene (forstedene), begynte å ødelegge biler; snu dem på hodet, knuse ruter og sette fyr på dem etc. Videre utviklet det seg på Place des Invalides.

Der hadde snuten stengt av alle gater. Ute på plassen var det to-tre grupper med ca. femti snut som etterhvert prøvde å fjerne demonstrantene. Men for mange var det en rein provokasjon bare det at snuten var på plassen. For selv om demonstrasjonen offisielt var oppløst, så aktet mange å fortsette på plassen. Resultatet var

konfrontasjon med snuten. Demonstrantene (1000-3000) kasta stein mens sivilsnut med små orange armbånd viste alle hvor flinke de er til å slå og sparke folk i hue. Eksempel; demonstrant som løper inn i bakgate blir lagt i bakken av tre sivilsnut, mens en fjerde sparker ham gjentatte ganger hardt i hodet mens han ligger nede. Motorsykkelsnuten som fulgte etter med heva kølle ble det ikke bruk for.

Tilslutt, etter flere timer gikk det som det pleier, for mange snut, og for få demonstranter. Tilsammen ble det taua inn rundt 250 demonstranter som

hadde fått mer eller mindre juling, fortrinnsvis mer og mot hodet, og ca 20 av dem ble tiltalt (sikkert for vold mot politiet eller liknende).

Men sint ungdom gir seg aldri. Dette var fortsatt bare begynnelsen. For nå stod de samla, fagforeninger, studenter, lærlinger, og de hadde demonstrert sin styrke over hele Frankrike. Tv meldte om 20 000 i Lille, tåregass og 20 000 i Lyon (de reelle tallene kan være mye høyere). I hele femti byer hadde de vist sin styrke, og de var klare til å demonstrerte igjen og igjen.

Tilslutt måtte Balladur innse at han hadde tapt, ovenfor den brede enhetsfronten stod borgerskapet for fall. Og ungdommen hadde vunnet en stor seier.

De gjorde det riktige - de gjorde opprør!

Et lite PS: Et større fransk magasin sammenlikna Balladur med Ludvig XVI, og alle veit jo hvordan det gikk med ham.

OLA SMITH-SIMONSEN

Ordur Balladur!

Returadresse:
Rebell, Rød ungdoms avis
Gøteborggata 8
0566 Oslo

Blad i post-
abonnement

BURN BABY, BURN!

NEI TIL EU